

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

6 JUNI 1996

ONTWERP VAN DECREET

tot vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De verhouding van de sportbeoefenaar tot de sportvereniging of tot de sportfederatie en de rechten en de plichten die hierbij wederzijds moeten gerespecteerd worden, zijn zeer actueel. De bekommernis van de decreetgever voor de sportsector is steeds zeer groot geweest. Niet alleen gaat deze bekommernis naar de ondersteuning van de sportwereld door middel van subsidies, maar vooral moet ook het welzijn van diegene die sport beoefent alle aandacht krijgen.

Dit ontwerp-decreet wil oog hebben voor *het welzijn van de sportbeoefenaar*. Niet zijn materiële, lichamelijke welzijn staat hier centraal, maar wel zijn immateriële rechten en plichten. Tevens beperkt dit ontwerp zich tot de fundamentele rechten en plichten. Het is duidelijk niet de bedoeling de rechtsverhouding tussen de sportbeoefenaar en zijn vereniging in al zijn facetten te willen regelen. Het is wel de bedoeling om aan de vrijetijds-sportbeoefenaar, die op niet-professionele basis aan sportbeoefening doet, een statuut te geven dat zijn fundamentele rechten regelt.

Het voorgelegde ontwerpdecreet wenst duidelijk dat deze *fundamentele rechten* in alle omstandigheden gerespecteerd worden. De naleving ervan kan worden afgedwongen. Hetgeen niet betekent dat de sportverenigingen in geen andere of bijkomende regelingen kunnen voorzien die de rechtsverhouding tussen hun leden regelt, tenminste voor zover deze bijkomende regelingen geen afbreuk doen aan de minimale garanties die dit statuut aan de niet-professionele sportbeoefenaar geeft.

Dit ontwerp-decreet is *geen innovatie*. Vooreerst bestaat er een voorafgaand initiatief van de decreetgever, nl. het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar. Daarnaast sluit dit ontwerp nauw aan bij de onmiskenbare tendensen die in de rechtspraak waar te nemen zijn en die ook op internationaalrechtelijk vlak bestaan. Dit ontwerp-decreet wil deze tendensen bevestigen en door zijn uitwerking nog verstevigen.

Het voormelde decreet van 25 februari 1975 is na 20 jaar werking aan een evaluatie toe. Dit decreet heeft de levenslange binding van de sportbeoefenaar aan zijn vereniging ongedaan gemaakt. De sportbeoefenaar krijgt de jaarlijks wederkerende mogelijkheid om zijn vrijheid te herkrijgen en om zich bij een nieuwe vereniging aan te sluiten. Toch heeft de praktijk enkele gebreken van dit decreet blootgelegd :

1) Volgens het vermelde decreet van 25 februari 1975 beschikt de niet-betaalde sportbeoefenaar over een periode van twee maanden om zijn vrijheidsaanvraag in te dienen. Hierna heeft de sportvereniging één maand om verzet aan te tekenen. Daarmee is de overgang van de sportbeoefenaar nog niet gerealiseerd, want hierna begint een verzoeningsperiode van zes maanden te lopen, die weliswaar kan verkort worden. De sportbeoefenaar en de sportvereniging blijven lang in het ongewisse over de sportieve overgang naar een nieuwe vereniging.

2) De procedure van verzoening voor de verzoeningscommissie heeft inhoudelijk geen betekenis. De verschijning voor deze commissie en haar beslissingen zijn louter formele stappen, zonder inhoudelijke meerwaarde. Deze procedure wordt als een noodzakelijke administratieve stap ervaren, maar is inhoudelijk overbodig.

3) De eigenlijke overgang van de niet-betaalde sportbeoefenaar wordt in de sportfederatie afgehandeld. Hetgeen op zich ook zo hoort. Binnen de federatie regelt men ook de verhouding tussen de club die door de sportbeoefenaar verlaten wordt en de club bij wie hij zich aansluit. Voor deze overgang worden tussen deze twee clubs vaak opleidings- of transfervergoedingen gevraagd. Het voormelde decreet van 25 februari 1975 regelt deze opleidingsvergoedingen niet, verbiedt ze ook niet.

In de praktijk worden soms zulke hoge opleidingsvergoedingen gevraagd voor niet- betaalde sportbeoefenaars dat de vrije overgang naar de sportvereniging van zijn keuze, ernstig bemoeilijkt wordt, zelfs onmogelijk is.

4) Het voormelde decreet van 25 februari 1975 geeft geen directe controle- of strafmaatregelen tegen diegenen die zijn bepalingen overtreden. De individuele niet-betaalde sportbeoefenaar die in zijn fundamentele sportieve rechten benadeeld is, is genoodzaakt de soms lange en kostelijke procedure voor de burgerlijke rechtbank aan te vatten. De hoofdoorzaak is dat enkele sportfederaties het voormelde decreet van 25 februari 1975 naast zich neerleggen, en dat de sportbeoefenaar binnen de sportfederatie zijn recht niet kan vinden, terwijl het decreet zelf in geen directe maatregelen voorziet.

De laatste jaren zijn over het statuut van de sportbeoefenaar in het algemeen steeds meer juridische betwistingen ahangig gemaakt bij de rechtbanken. In vele gevallen gaat het om minderjarige sportbeoefenaars aan wie een overgang naar een nieuwe vereniging geweigerd wordt, soms wordt ook de aansluiting van de minderjarige in vraag gesteld, dikwijls zijn er problemen rond de rechten van de verdediging in tuchtprocedures of nog over de hoogte van de gevraagde opleidingsvergoedingen.

De rechtbanken hebben steeds opnieuw de fundamentele rechten van de sportbeoefenaars bewaakt en de sportreglementen van de sportfederaties die niet beantwoorden aan de gerechtvaardigde eisen van de sportbeoefenaars naast zich neergelegd. De recente jurisprudentie is hierin zeer uitdrukkelijk: noch de sportreglementen, noch overeenkomsten kunnen indruisen tegen de bepalingen die de fundamentele rechten van de sportbeoefenaar vastleggen. Bovendien zijn ontegensprekelijk alle sportbeoefenaars beschermd die geen contractuele, arbeidsrechtelijke verplichtingen meer hebben ook al ontvangen zij toch op een of andere manier vergoedingen. Het voormelde decreet van 25 februari 1975 geeft te weinig steun om op een directe manier de wantoestanden aan te pakken.

Ook op het internationale vlak zijn er verschillende verdragen met directe werking die van toepassing zijn op de hier gestelde problemen en die de fundamentele rechten van de betrokkenen benadrukken. Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, gesloten te Rome op 4 november 1950 dient reeds lange tijd als baken voor het vaststellen van de rechten van de verdediging in disciplinaire zaken.

Het Europese Hof van Justitie heeft in het recente arrest *Bosman* van 15 december 1995, zaak C-415/93 dezelfde waarborgen gevrijwaard, gekoppeld aan het vrije verkeer van werknemers, weliswaar voor de betaalde sportbeoefenaars. Daar waar het arrest de fundamentele rechten van de betaalde sportbeoefenaar garandeert, kan hieruit *à fortiori* enkel maar de toepassing op de niet-professionele sportbeoefenaar worden afgeleid.

Het verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij decreet van het Vlaams Parlement op 15 mei 1991 is minstens even ingrijpend.

Het artikel 31 van dit verdrag bepaalt :

"1. De staten die partij zijn erkennen het recht van het kind op rust en vrije tijd, op deelneming aan spel en recreatieve bezigheden passend bij de leeftijd van het kind en op vrije deelneming aan het culturele en artistieke leven.

2. De staten die partij zijn eerbiedigen het recht van het kind volledig deel te nemen aan het culturele en artistieke leven, bevorderen de verwezenlijking van dit recht, en stimuleren het bieden van passende en voor ieder gelijke kansen op culturele, artistieke en recreatieve bezigheden en vrijetijdsbesteding."

Het artikel 35 stelt :

"De staten die partij zijn nemen alle passende nationale, bilaterale en multilaterale maatregelen ter voorkoming van de ontvoering of de verkoop van of de handel in kinderen voor welk doel ook of in welke vorm."

De bescherming van de rechten van het kind is een fundamentele optie die in dit ontwerp-decreet genomen wordt.

Dit ontwerp-decreet wil aan vele van deze bezwaren tegemoetkomen. Het toepassingsgebied wordt beter afgebakend: door een nieuwe definitie van de niet-professionele sportbeoefenaar is het duidelijker wie onder de bepalingen van dit decreet ressorteert. Overbodige procedures worden afgeschaft en nieuwe kortere en overzichtelijker procedures worden ingevoerd. De verhouding tussen de sportverenigingen zelf wordt minimaal geregeld en een groot deel van het initiatief terzake wordt aan de federaties zelf gelaten, uiteraard met een controle door de overheid. Maatregelen zijn voor-

zien om de naleving van het decreet na te gaan en op te leggen. De krachtlijnen die hierbij gehanteerd worden zijn de volgende :

a) Eenvoud : De voorziene procedures zijn kort en welomlijnd. Er moeten geen ingewikkelde stappen genomen worden, noch moeten er vele instanties betrokken worden bij de vrijheidsaanvraag.

Louter technisch wordt de eenvoud en de doorzichtigheid van het ontwerp ook nagestreefd doordat een parallellisme met het decreet van 27 maart 1991 inzake de medisch verantwoorde sportbeoefening wordt nagestreefd. De gebruikte terminologie is gelijk, de vereisten inzake de elementaire rechten van de verdediging zijn gelijk en de maatregelen tot afdwingbaarheid zijn gelijklopend. De betrokkenen in de sportsector krijgen eenvormige instructies.

b) Rechtszekerheid : De sportbeoefenaars en de sportverenigingen zullen op een snelle en zekere wijze het verloop van een vrijheidsaanvraag en van een nieuwe aansluiting kunnen afhandelen. De sportverenigingen onderling kennen op voorhand de rechtsgevolgen die een overgang en een nieuwe aansluiting voor hen meebrengt. De naleving van het decreet kan door de overheid effectief gecontroleerd en opgelegd worden en de rechtszoekende vindt in het decreet middelen om zijn rechten af te kunnen dwingen.

Zoals hoger gesteld heeft het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar als bedoeling de niet-betaalde sportbeoefenaar sportvrijheid en vrijheid van vereniging te garanderen. Dit decreet was de voorbije twee decennia in dat opzicht van grote betekenis.

Anderzijds moet vastgesteld worden dat dit decreet niet door alle sportfederaties werd toegepast. Na meer dan 20 jaar dringt een actualisering van dit decreet zich op.

Deze actualisering is op juridisch vlak geen eenvoudige opgave gebleken omdat een dergelijke regeling onmiddellijk raakt aan fundamentele rechten en vrijheden, zoals de vrijheid van vereniging bv.

Bij de voorbereiding ervan kon gesteund worden op een werkgroep die op initiatief van het Nationaal diensten- en onderzoekscentrum voor het spelende kind (NDO), SPORTA en de Bond van Grote en Jonge Gezinnen (BGJG) werd opgericht.

Deze werkgroep van specialisten werd voorgezeten door de heer Stefaan VAN MULDER, thans Waarnemend Directeur-generaal op het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Naast afgevaardigden van voormelde organisaties en juristen gespecialiseerd in het sportrecht, was de werkgroep verder samengesteld uit leden van de werkgroep Sport van het Vlaams Parlement, leden van het kabinet van mijn achtbare voorganger en ambtenaren van het BLOSO.

Hiermee werd uitvoering gegeven aan de motie van aanbeveling van het Vlaams Parlement (Stuk 302 (1992-1993) - Nr.1).

Het Vlaams Parlement heeft, na een interpellatie over de rechten van het kind in de sportwereld en bepaalde toestanden in sommige sportbonden, volgende motie van aanbeveling aangenomen :

"De Vlaamse Raad pleit voor de volledige toepassing van de rechten van het kind in de sportwereld ;

- vraagt de minister en het BLOSO de extra-parlementaire werkgroep "Rechten van het Kind in de Sportwereld", opgericht door het Nationaal Diensten- en Onderzoekscentrum voor het Spelende Kind, de Bond van Grote en Jonge Gezinnen en Sporta, adequaat en deskundig te ondersteunen, zodat deze werkgroep met medewerking van de leden van de Vlaamse Raad voor het zomerreces 1993 tot een eindrapport kan komen ;

- bevestigt daarmee de afspraken die tussen de verschillende fracties en de minister gemaakt werden in de werkgroep Sport van de Vlaamse Raad."

Met een schrijven van 30 juli 1993 werd het voorontwerp van decreet (zoals voorbereid door voormelde werkgroep) voor advies voorgelegd aan de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport.

Dit advies kwam slechts na geruime tijd tot stand, en werd op 10 januari 1994 betekend.

Het was de bedoeling dat de Hoge Raad al op zijn plenaire vergadering van 13 oktober 1993 een advies over het voorontwerp zou uitbrengen. Maar ondanks de uitvoerige voorbereidende besprekingen in de commissie wetgeving, hadden een aantal leden nog fundamentele bezwaren. Zij vonden ook, dat gelet op de grote impact van dit decreet op de sportwereld, de federaties onvoldoende waren geconsulteerd.

Aan de Hoge Raad werd daarom uitstel verleend en om aan zijn opmerkingen tegemoet te komen, werd voorgesteld om een bijkomende gespreksronde te organiseren. Op 10 november 1993 kregen de leden van de Hoge Raad, de Vlaamse Sportfederatie (VSF), het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité (BOIC) en een aantal federaties de kans om met enkele van de initiatiefnemers, namelijk Sporta, het Nationaal Diensten- en Onderzoekscentrum voor het Spelende Kind en de Bond van Grote en Jonge Gezinnen, over het voorontwerp van gedachten te wisselen in de commissie wetgeving.

Op 24 november 1993 kwamen de VSF en enkele representatieve federaties voor overleg bijeen op het BOIC. Ze werkten een alternatief voorontwerp uit, dat op 8 december 1993 door de commissie wetgeving van de Hoge Raad werd besproken. Het heeft mee als basis gediend voor het uitgebrachte advies.

Ondanks het verruimde overleg kwam het niet voor alle discussiepunten tot een compromis. Toch kreeg het voorontwerp van de grote meerderheid van de leden een gunstig advies, mits met een aantal amendementen werd rekening gehouden.

Het voornaamste struikelblok was toen de discussie rond het betalen van opleidingsvergoedingen en de vrijstelling hiervan beneden zekere leeftijdsgrenzen (13 jaar - 15 jaar). Op dit punt was er dus grote verdeeldheid. Het advies wenste de oorspronkelijke bedoeling van het voorontwerp inzake de al dan niet betaling van opleidingsvergoedingen te minimaliseren. Ondertussen is deze problematiek en het toenmalig standpunt van de Hoge Raad volkomen achterhaald.

De Hoge Raad stelde eveneens voor om de voorziene correctionele straffen te schrappen. Ook daarop kan niet worden ingegaan, omdat precies één van de zwakke punten van het bestaande decreet was dat de niet-naleving ervan in vele gevallen niet kon gesanctioneerd worden.

Gelet op het verdeeld advies van de Hoge Raad was bijkomende reflectie wenselijk, teneinde zo mogelijk een aantal standpunten te kunnen verzoenen, en zonder dat afbreuk gedaan werd aan de essentiële uitgangspunten. Bovendien maakte een studiedag over het voorontwerp op 22 oktober 1993 ingericht aan de K.U. Leuven duidelijk dat de tekst van de strafbepalingen veel te algemeen geformuleerd was en diende aangepast te worden.

Daarom werd bijkomend juridisch advies ingewonnen betreffende de correcte formulering van de strafbepalingen, zonder de draagwijdte ervan te wijzigen.

Inmiddels kwam er bij een aantal sportbonden één en ander in beweging en wat enige tijd geleden nog als irrealistisch werd bestempeld, was nu stapsgewijs en mede onder druk van gerechtelijke uitspraken en het nakende decreet, ingang aan het vinden : nl. dat jeugdige en niet-professionele sportbeoefenaars vrij hun sport moeten kunnen beoefenen in de club van hun keuze.

Op 18 januari 1995 heeft de Vlaamse regering zich principieel akkoord verklaard met het voorontwerp van decreet en met de bijbehorende memorie van toelichting. Hierbij werd de toenmalige minister bevoegd voor cultuur gemachtigd over het vermelde voorontwerp van decreet het dringend (tegen 1 maart 1995 uit te brengen) advies van de Raad van State in te winnen. (VR/PV/1995/03 punt 12)

Op 19 januari 1995 werd het voorontwerp van decreet met de bijbehorende memorie van toelichting verstuurd naar de Raad van State voor advies.

In het regeerakkoord van de huidige Vlaamse regering, goedgekeurd op 14 juni 1995, werd expliciet opgenomen dat jongeren tot 18 jaar vrij en ongebonden hun sport moeten kunnen beoefenen bij de sportclub van hun keuze. (punt 5.7)

De Raad van State werd opnieuw verzocht tot het geven van advies over het voorontwerp van decreet en de bijbehorende memorie van toelichting.

Op 19 januari 1996 werd het advies van de Raad van State, uitgebracht op 19 december 1995, overgezonden (advies L 24.073/8 in bijlage).

Opmerkelijk is dat de Raad van State uitdrukkelijk verwijst naar het arrest Bosman van 15 december 1995 van het Europese Hof van Justitie dat voor recht verklaart dat artikel 48 van het EG-verdrag zich verzet tegen de toepassing van de sportverenigingsregels volgens welke een beroepsvoetballer die onderdaan van een lidstaat is, bij het verstrijken van het contract dat hem aan een club bindt, door de club van een andere lidstaat slechts in dienst kan genomen worden, indien deze club aan de club van herkomst een transfer-, opleidings- of promotievergoeding heeft betaald.

Hierbij voegt de Raad van State de volgende bedenking toe, bedenking die slaat op het betalen van een opleidingsvergoeding, weliswaar niet aan de club van herkomst, zoals deze regeling in het geadviseerde voorontwerp van decreet voorkwam :

“Dit neemt niet weg dat de ontworpen regeling toegepast zal moeten worden in een context die, sinds het voornoemde arrest van Justitie, gekenmerkt is door een beperking van de mogelijkheden waarover sportverenigingen en sportfederaties nog beschikken.

De stellers van het ontwerp zullen moeten nagaan of het ontwerp in die context geen aanpassing behoeft. Daarbij zullen zij zich niet moeten beperken tot het lot van degenen die

tegen vergoeding een sport beoefenen : gelet op het feit dat professionele en niet-professionele sportbeoefenaars op hetzelfde terrein actief zijn, kan immers niet uitgesloten worden dat het arrest van het Hof van Justitie ook voor de niet-professionele sportbeoefenaar tot een gewijzigd transfertklimaat lijdt.”.

Het Hof van Justitie is inderdaad in zijn overwegingen die tot het genoemde arrest hebben geleid zeer in detail op de gestelde problematiek ingegaan. Het Hof heeft letterlijk de volgende overwegingen gemaakt :

“105. De KBVB, de UEFA en de Franse en de Italiaanse regering hebben allereerst betoogd dat de transferregels hun rechtvaardiging vinden in het streven het evenwicht op het gebied van geldmiddelen en sportprestaties tussen de clubs te handhaven en de zoektocht naar talenten en de opleiding van jonge spelers te ondersteunen.

108. Met betrekking tot het tweede doel moet worden erkend dat het vooruitzicht een transfer-, promotie- of opleidingsvergoeding te ontvangen, de voetbalclubs inderdaad kan aansporen op zoek te gaan naar nieuw talent en jonge spelers op te leiden.

109. Omdat de sportcarrière van jonge spelers evenwel onmogelijk met zekerheid kan worden voorspeld en slechts een klein aantal jonge spelers de sport als beroep gaat beoefenen, worden deze vergoedingen gekenmerkt door onzekerheid en toeval en staan zij in ieder geval los van de reële kosten die de opleiding van zowel toekomstige beroepsvoetballers als degenen die nooit beroepsvoetballer zullen worden, voor de clubs meebrengen. In die omstandigheden kan het vooruitzicht dergelijke vergoedingen te ontvangen, geen beslissende stimulans zijn om jonge spelers in dienst te nemen noch een geschikt middel om deze activiteiten te financieren, met name niet voor kleine clubs.

110. Gelijk de advocaat-generaal in de punten 226 e.v. van zijn conclusie heeft opgemerkt, kunnen dezelfde doelstellingen overigens op zijn minst even doeltreffend worden verwezenlijkt met andere middelen, die het vrije verkeer van werknemers niet belemmeren.”.

Deze tendensen en aanbevelingen wensen wij ten volle te onderschrijven. Dit ontwerpdecreet bepaalt dan ook dat elke vergoeding die ter gelegenheid van de aansluiting van een niet-professionele sportbeoefenaar zou kunnen worden gevraagd, hetzij direct tussen de sportverenigingen, hetzij indirect via een fonds, hetzij uitgesteld via een licentie verboden zijn. De vrijheid en de ontplooiing van de niet-professionele sportbeoefenaar staan voor alles. Hetgeen niet betekent dat de sportfederaties geen andere doeltreffende middelen ter beschikking hebben om de solidariteit onder de clubs te organiseren en een verantwoord jeugdbeleid te belonen.

Na ontvangst van het advies van de Raad van State werd bijkomend juridisch advies gevraagd aan de bovenvermelde werkgroep van specialisten, aangevuld met leden van het huidige kabinet.

Tevens werd overleg gepleegd met vertegenwoordigers van de Koninklijke Belgische Voetbalbond, de Koninklijke Belgische Basketbalbond, het Belgisch Volleybal Verbond en de Vlaamse Sportfederatie.

Rekening houdende met de verschillende standpunten werd nadien het voorontwerp van decreet en bijbehorende memorie van toelichting aangepast aan het advies van de Raad van State.

Omwillen van de wijzigingen die werden aangebracht werd er opnieuw legistiek en taalkundig advies gevraagd en werd de tekst van het ontwerpdecreet aangepast conform dit advies.

De datum van inwerkingtreding van dit ontwerpdecreet is voorzien op 1 januari 1997. Het is immers aangewezen dat de sportverenigingen, de sportfederaties en de niet-professionele sportbeoefenaars voldoende tijd gegund wordt om zich te conformeren aan dit nieuwe ontwerpdecreet.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen verdere commentaar.

Artikel 2

Dit bevat enkele definities, waarvan vooral deze van de niet-professionele sportbeoefenaar van belang is omdat hiermee het toepassingsgebied van het decreet wordt afgebakend.

Elke sportbeoefenaar is een *niet-professionele sportbeoefenaar* als zijn voorbereiding op of zijn deelname aan de sportcompetitie in een niet arbeidsrechtelijke verhouding gebeurt. Het is duidelijk dat een sportbeoefenaar, die een arbeidsovereenkomst sluit in het kader van de wet van 24 februari 1978 betreffende de arbeidsovereenkomst voor betaalde sportbeoefenaars, een betaalde (professionele) sportbeoefenaar is en niet onder de bepalingen van dit decreet valt.

Deze duidelijke scheidslijn wordt consequent aangehouden: elke sportbeoefenaar die niet onder de bepalingen van de wet van 24 februari 1978 valt is een niet-professionele sportbeoefenaar, ook diegene die als zelfstandige zijn sport beoefent of diegene die vergoedingen ontvangt maar geen arbeidsovereenkomst volgens de bepalingen van de wet van 24 februari 1978 heeft afgesloten.

Op deze manier wordt de door de rechtspraak gemaakte afbakening van het toepassingsgebied van het decreet 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betalde sportbeoefenaar bevestigd.

De rechtspraak heeft recent herhaaldelijk gesteld dat elke sportbeoefenaar die niet onder de bepalingen van de wet van 24 februari 1978 ressorteert als een amateur moet worden beschouwd en aanspraak kan maken op de waarborgen die het decreet van 25 februari 1975 voor de niet-betalde sportbeoefenaar voorziet.

Het Europees Hof van justitie heeft in zijn arrest Bosman van 15 december 1995 gezegd dat in het kader van het vrije verkeer van werknemers geen belemmeringen aan dit vrije verkeer mogen opgelegd worden, noch onder de vorm van opleidingsvergoedingen, noch onder welke vorm ook, wanneer de arbeidsrechtelijke verplichtingen ten einde lopen. A fortiori is de vrijheid van de niet-professionele sportbeoefenaar een even hoog goed dat niet kan belemmerd worden. Daar waar de betaalde sportbeoefenaar individuele bescherming vindt hetzij in de wet van 24 februari 1978, hetzij in het Europees verdrag, vinden alle overige sportbeoefenaars hun fundamentele bescherming in dit decreet.

Ook de Raad van State heeft in zijn advies L. 24.073/8 van 19 december 1995 over dit ontwerp van decreet gewezen op het toepassingsgebied van het ontwerp-decreet. De Raad van

State stelt : "Onder de definitie valt immers niet enkel de sportbeoefenaar die zijn sport in het geheel niet beroepsmatig uitoefent, maar ook de sportbeoefenaar die sport beoefent ingevolge een arbeidsovereenkomst, althans voor zover hij niet valt onder de wet van 24 februari 1978 of geen bijdrage verschuldigd is aan de RSZ." Verder staat er : "Zoals de definitie is geformuleerd, zal het ontworpen decreet ook van toepassing zijn op de persoon die in het kader van een zelfstandig statuut zijn sport tegen betaling beoefent, ongeacht of dit gebeurt als hoofd- of bijberoep, ongeacht de tijdsbesteding of de hoogte van de inkomsten."

De Raad van State adviseert duidelijk dat bij het toepassingsgebied van dit decreet weloverwogen alle categorieën van sportbeoefenaars moeten meegerekend worden. Maar de Raad signaleert eveneens dat het al dan niet betalen van een sportbeoefenaar, of het al dan niet beroepsmatig uitoefenen van de sport geen criterium hoeft te zijn om het toepassingsgebied te beperken. De Raad komt hierop nog terug bij de verwijzing naar het reeds genoemd Bosman-arrest. Hierop wordt verder ingegaan bij de bespreking van het artikel 3.

De definities van '*sportmanifestatie*', '*sportvereniging*' en '*sportfederatie*' zijn dezelfde als diegene die gehanteerd worden in het decreet van 27 maart 1991 inzake de medisch verantwoorde sportbeoefening. Ook hier moet de ruimst mogelijke interpretatie aan deze begrippen worden gegeven.

De feitelijke vereniging of de vereniging met rechtspersoonlijkheid, de tijdelijke vereniging, de eenmalige organisator, de plaatselijke of de landelijke sportbond vallen onder de bepalingen van het decreet.

Artikel 3

Het artikel 3 regelt de vrijheidsaanvraag van de niet-professionele sportbeoefenaar.

§ 1. Enkel de niet-professionele sportbeoefenaar kan de overeenkomst tussen hem en zijn vereniging beëindigen op de wijze die bepaald is in dit decreet.

Het *initiatief* kan dus niet uitgaan van de vereniging, tenminste niet op de manier die hier is omschreven. De niet-professionele sportbeoefenaar kan van dit recht jaarlijks gebruik maken binnen de voorgeschreven periode.

De periode waarbinnen de niet-professionele sportbeoefenaar de beëindiging van zijn overeenkomst moet indienen moet op straffe van nietigheid worden gerespecteerd. De poststempel van het aangetekend schrijven zal als het bewijs terzake dienen.

In vergelijking met het decreet van 25 februari 1975 is de *termijn gevoelig ingekort*. Op deze wijze wordt de periode van rechtsonzekerheid voor alle betrokkenen zo beperkt mogelijk gehouden. Dit heeft voor gevolg dat eens de korte periode van verbreking voorbij is, aan de ene zijde de sportvereniging zeker is met welke niet-professionele sportbeoefenaars zij nog een overeenkomst heeft, en aan de andere zijde de niet-professionele sportbeoefenaar zeker is de vrijheid te hebben om een nieuwe overeenkomst met de vereniging van zijn keuze af te kunnen sluiten. Over deze beëindiging van de overeenkomst kan geen verdere procedure meer gevoerd worden, tenminste indien de termijn gerespecteerd werd en indien het bij aangetekend schrijven is gebeurd.

Er werd gesignaleerd dat vooral bij ploegsporten een dergelijke eenzijdige beëindiging een leegloop bij een sportvereniging zou kunnen veroorzaken. Dit zou een bedreiging

voor de continue werking van een sportvereniging kunnen vormen.

Daarom werd gesuggereerd om een bijkomende procedu-restap in te voeren, nl. een intentieverklaring vanwege de sportbeoefenaar één of twee maanden voor de opzegperiode, waarna de sportbeoefenaar wel nog van zijn intentie zou kunnen afstappen, maar zonder intentieverklaring geen opzegging meer zou kunnen doen. Op deze wijze zijn de sportverenigingen in staat een planning op te stellen.

Bij nadere analyse blijft het probleem echter quasi identiek. Indien de intentieverklaring een ontvankelijkheidsvereiste zou zijn voor een mogelijk latere opzegging, heeft de sportvereniging geen andere middelen meer om de bij haar gedane opzeggingen te corrigeren, dan de sportbeoefenaars die een intentie tot opzegging bij haar hebben kenbaar gemaakt te overtuigen om hiervan af te stappen. Sportbeoefenaars die niet bij haar zijn aangesloten kan men zonder gedane intentieverklaring niet meer bewegen om een opzegging bij hun oude sportvereniging te doen. Het probleem van de inventaris van de mogelijke opzeggingen en nieuwe aansluitingen wordt enkel in een vroeger stadium duidelijk gemaakt. Vermits er geen wezenlijke oplossing voor het probleem wordt aangedragen wordt geopteerd om de procedure niet te verzwaren en de duidelijkheid te handhaven. De sportverenigingen zullen zelf proactief moeten werken.

Dit alles belet niet dat de sportvereniging of de sportfederatie bijkomende bepalingen in hun huishoudelijke reglementen kunnen inschrijven, die bijkomende of andere vrijheidsmogelijkheden aan de niet-professionele sportbeoefenaar geven. Indien de elementaire garanties die dit decreet biedt nageleefd worden, kunnen de verenigingen voorzien in ruimere periodes, onbeperkte vrijheidsmogelijkheden of andere vormen van vrijheidsverwerving, mits naleving van deze bepalingen, onder meer dat de opzeggingsperiode ten minste één maand bedraagt.

Als de sportvereniging of de sportfederatie wenst af te wijken van de opzeggingsperiode voorzien in §1 kan dat op haar vraag door de Vlaamse regering gebeuren.

De periode kan worden aangepast om het normale, vlotte verloop van de competitie te laten doorgaan, zodat de periode van vrijheidsaanvraag niet midden in het sportseizoen valt. Dus moet bij het verlenen van deze afwijking, de Vlaamse regering er nauwlettend op toezien dat het normale verloop van het sportseizoen voor de niet-professionele sportbeoefenaar niet wordt gehinderd. Als de afwijking niet is gegeven moet de periode zoals bepaald in §1 worden nageleefd.

De sportverenigingen en de sportfederaties hebben niet alleen geen verzetsmogelijkheid tegen een regelmatig gedane vrijheidsaanvraag, maar hebben ook de positieve verplichting om alle gevolgen ervan te erkennen.

Bij weigering zal dit eventueel aanleiding kunnen geven tot de administratieve sancties en indien deze geen oplossing bieden, zelfs strafrechtelijke sancties zoals bepaald in de artikelen 10 en 11 van het decreet.

Deze bepaling moet samen gelezen worden met deze van artikel 5 waarin gesteld wordt dat aan de niet-professionele sportbeoefenaar geen zwaardere verplichtingen mogen worden opgelegd dan deze die door het decreet voorzien zijn. Dit betekent uitdrukkelijk dat de overeenkomst tussen de sportbeoefenaar en een nieuwe sportvereniging van zijn keuze moet worden gerespecteerd. Een sportbeoefenaar mag op geen enkele wijze door de sportvereniging of de sportfederatie, onder meer op sportief vlak, gesanctioneerd worden

voor het feit dat hij gebruik maakt van zijn recht tot opzegging zoals voorzien door dit artikel 3.

§ 2. Geen enkele vergoeding mag nog worden betaald naar aanleiding van een regelmatig beëindigde overeenkomst door een niet-professionele sportbeoefenaar of naar aanleiding van de aansluiting bij een nieuwe sportvereniging. Opleidingsvergoedingen, transfersommen of welke betalingen ook gebonden aan de individuele aansluiting, of opzegging van een niet-professionele sportbeoefenaar bij een sportvereniging, kunnen enkel de vrijheid van aansluiting van de niet-professionele sportbeoefenaar belemmeren of betwistingen doen ontstaan. Deze tendens om elke maatregel die de absolute vrijheid van de sportbeoefenaar zou verhinderen, te verbieden is terug te vinden in het voormelde Bosman-arrest, maar eveneens in recente Belgische rechtspraak. De decreetgever wil deze tendenzen bestendigen.

De niet-professionele sportbeoefenaar blijft van de vrijheidswaarborg genieten ook als hij een overeenkomst als betaalde sportbeoefenaar zou wensen af te sluiten.

§ 3. Sportfederaties kunnen systemen in hun reglementen inschrijven die bijvoorbeeld de verdeling van de inkomsten tussen de sportverenigingen organiseren of tot doel hebben een verantwoorde jeugdopleiding te stimuleren.

In geen geval mag er in dergelijke systemen een verband bestaan tussen de regelmatige beëindiging van een overeenkomst en de aansluiting bij een nieuwe sportvereniging door de niet-professionele sportbeoefenaar en het betalen van een vergoeding, het nemen van een licentie of het storten van een geldsom in een fonds.

Artikel 4

Het artikel 4 wil de niet-professionele sportbeoefenaar beschermen in zijn relatie met de sportvereniging en de sportfederatie. Elke bepaling van een statuut, van een reglement of van een overeenkomst van een vereniging of van een federatie die strijdig is met dit ontwerpdecreet of met de uitvoeringsbepalingen ervan, of die aan de niet-professionele sportbeoefenaar zwaardere verplichtingen oplegt is van rechtswege nietig. Het is reeds gezegd dat een overeenkomst of een reglement wel meer voordelige voorwaarden kan bevatten in de zaken die door het ontwerpdecreet worden geregeld.

Artikel 5

De niet-professionele sportbeoefenaar die de volle leeftijd van 18 jaar nog niet heeft bereikt moet zijn aansluitingsformulier bij de sportvereniging of bij de sportfederatie mee laten ondertekenen door zijn wettige vertegenwoordiger(s). Zo niet wordt het aansluitingsformulier als nietig beschouwd.

De kennis van de niet-professionele sportbeoefenaar van de reglementen van de sportfederatie of de -vereniging, van de rechten en plichten van de sportbeoefenaar en de voorlichting terzake is vaak problematisch. Om hieraan een oplossing te geven wordt bij de aansluiting van de niet-professionele sportbeoefenaar aan de sportvereniging of -federatie een dubbele verplichting opgelegd. Vooreerst moet aan de niet-professionele sportbeoefenaar worden meegedeeld waar de volledige reglementering van de sportvereniging of -federatie zich bevindt en hoe deze kan geraadpleegd worden. Daarnaast moet op een bondige maar klare wijze, in de vorm van een brochure of iets gelijkaardigs, de sportbeoefenaar de vrijheidsregeling uitgelegd worden die van kracht is in de fede-

ratie en het disciplinaire systeem dat er gehanteerd wordt. Bovendien moet het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar uiteengezet worden en de garanties die het statuut biedt.

Artikel 6

In deze context wordt met een concurrentiebeding bedoeld, elk beding dat aan de niet-professionele sportbeoefenaar verbiedt zich gedurende een bepaalde periode, of binnen een bepaald gebied aan te sluiten bij een al dan niet welomschreven vereniging of bij een andere sportfederatie. Een dergelijk beding is strijdig met het doel van dit ontwerpdecreet, namelijk de aanmoediging van de sportbeoefening in het algemeen, met de ruimst mogelijke vrijheid voor de niet-professionele sportbeoefenaar.

Artikel 7

Scheidsrechterlijke bedingen zijn verboden als zij worden aangegaan voor het ontstaan van een geschil. Scheidsrechterlijke bedingen zijn overeenkomsten, waarbij de partijen die betrokken zijn bij het geschil bepalen dat het geschil ter beoordeling zal worden voorgelegd aan een scheidsrechter. De partijen zullen zich bij het oordeel van de scheidsrechter neerleggen.

Hierdoor wordt de zaak onttrokken aan de natuurlijke rechter. Een dergelijke op voorhand aangegane verbintenis is nietig. Het is echter wel toegestaan na het ontstaan van een geschil overeen te komen om dit aan een scheidsrechter voor te leggen.

Artikel 8

Recente rechtspraak heeft herhaaldelijk benadrukt dat ook inzake tuchtrechtelijke procedures gevoerd binnen de sportverenigingen en de sportfederaties, de fundamentele rechten van de verdediging moeten gewaarborgd worden.

Het is essentieel in het georganiseerde sportverenigingsleven dat de discipline in de vereniging wordt uitgeoefend met respect voor de rechten van de betrokkenen. Ook de rechtszekerheid in de vereniging zelf wordt gediend met een objectieve en constante rechtsvoering.

Deze elementaire normen zijn bekend, zij zijn opgenomen in het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, gesloten te Rome op 4 november 1950. Toch wenst ook dit ontwerpdecreet een richtlijn te geven voor alle sportverenigingen en alle sportfederaties. In dit artikel worden de essentiële elementen opgesomd waaraan een tuchtrechtelijke procedure moet voldoen opdat de rechten van de verdediging zouden gerespecteerd worden.

Er werd op toegezien dat deze elementen gelijkaardig zijn aan de vereisten die in het decreet van 27 maart 1991 inzake de medisch verantwoorde sportbeoefening aan de sportverenigingen worden opgelegd. Op deze wijze zijn de instructies die aan de sportverenigingen vanuit de verschillende domeinen gegeven worden gelijklopend. Om elk dispuut te vermijden is bepaald dat de tuchtrechtelijke voorschriften van dit ontwerpdecreet en van het decreet inzake de medisch verantwoorde sportbeoefening naast elkaar blijven bestaan, zo dat elke tuchtprocedure die niet gevoerd wordt in opvolging van het decreet inzake de medisch verantwoorde sportbeoefening

ning, volgens de bepalingen van dit ontwerpdecreet worden gevoerd.

Aan de lijst die ook in het decreet van 27 maart 1991 te vinden is wordt het volgende toegevoegd. Gezien de tuchtprocedures toch dikwijls naar *jeugdige sportbeoefenaars* gericht zijn wordt de bijzondere aandacht gevraagd om deze procedures aan te passen aan de leeftijd van betrokkenen.

De tuchtprocedures zijn vaak zeer formeel en niet zo toegankelijk, zelfs eerder angstaanjagend voor de betrokkenen. Daarom wordt een bijzondere inspanning gevraagd om daar waar kinderen in de procedures betrokken zijn, deze aan te passen en toegankelijker te maken.

Ook de geheimhouding en de discretie van het vooronderzoek in een tuchtrechtelijke procedure wordt ingeschreven. De inzage van de stukken van het tuchtdossier en de bijstand of vertegenwoordiging door een raadsman kan pas gebeuren na afloop van het onderzoek.

Benevens het verhaal bij de gewone rechtbanken tot marginale toetsing van de disciplinaire procedures, beschikt nu ook de overheid in het artikel 10 over de middelen om de vereisten inzake de rechten van de verdediging te doen naleven.

Artikel 9

Uit de opsporings- en controlemaatregelen die in het ontwerpdecreet zijn opgenomen en uit de bevoegdheden die aan de toezichthoudende ambtenaren worden gegeven, blijkt dat een actieve rol wordt toebedeeld aan de uitvoerende macht.

Er wordt een instrumentarium ter beschikking gesteld waarmee de overheid preventief kan toezien op de naleving van het ontwerpdecreet enerzijds en zo nodig kan optreden via een systeem van administratieve of - als ultieme reactie - strafsancities anderzijds. Hiermee wenst men één van de grote nadelen van het decreet van 25 februari 1975 op te vangen.

Het artikel 9 bevat niet alleen de controlemiddelen die aan de op te richten inspectieteams worden ter beschikking gesteld, maar ook een nadere precisering en afbakening van de hun toegekende bevoegdheden. Daarbij wordt aan deze ambtenaren, rekening houdend met en conform de bepalingen van de nieuwe bijzondere wet tot hervorming van de instellingen, niet alleen de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie toegekend maar krijgen zij ook een beperkt recht tot (huis)zoeking. Bovendien leggen zij hun bevindingen vast in processen-verbaal die bewijs leveren tot het tegendeel bewezen is.

§ 1. Door de Vlaamse regering zullen ambtenaren aangeduid worden die in het bijzonder bevoegd zijn om toezicht uit te oefenen op de uitvoering van het ontwerpdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

De aanwijzing van deze ambtenaren doet echter geen afbreuk aan de algemene opsporingsbevoegdheid die alle officieren van gerechtelijke politie hebben krachtens artikel 8 van het Wetboek van Strafvordering. Anderzijds wordt aan deze ambtenaren de bevoegdheid van officier van gerechtelijke politie toegekend zodat zij uitdrukkelijk de bevoegdheid krijgen om misdrijven vast te stellen en processen-verbaal daarover op te stellen.

§ 2. Deze bepaling somt de diverse controlemogelijkheden van de toezichthoudende ambtenaren op. Teneinde de rechtszekerheid te waarborgen werden hun bevoegdheden precies geformuleerd.

1° Hierbij wordt aan de aangewezen ambtenaren de mogelijkheid geboden om alle onderzoeksverrichtingen te doen teneinde na te gaan of de bepalingen van dit ontwerpdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten worden nageleefd.

2° Hierbij wordt aan de aangewezen ambtenaren de mogelijkheid geboden om zowel sportbeoefenaars als de personen die wettelijk, statutair of feitelijk de bevoegdheid hebben om de sportvereniging of de sportfederatie te vertegenwoordigen, maar ook derden die inlichtingen kunnen verschaffen, te ondervragen.

3° De aangewezen toezichthoudende ambtenaren hebben de bevoegdheid om inzage en afschrift te nemen van documenten die van belang kunnen zijn voor hun onderzoek. Er dient gepreciseerd, zoals ook in de tekst van het artikel tot uiting komt, dat deze bevoegdheid uiteraard beperkt wordt door de opdracht die aan de ambtenaren wordt gegeven en met name het onderzoek en de controle in verband met de regelgeving inzake de niet-betaalde sportbeoefenaar.

Om elk misverstand uit te sluiten werd deze beperking in de tekst opgenomen in een formulering die in overeenstemming is met de formulering die door het Arbitragehof reeds in zijn arrest nr. 44 aanvaard werd met betrekking tot de bevoegdheden van ambtenaren in het Afvalstoffendecreet en die ook terug te vinden is in het Decreet Medisch Verantwoorde Sportbeoefening van 27 maart 1991.

§ 3. Deze bepaling maakt het de aangewezen toezichthoudende ambtenaren mogelijk om alle lokalen en plaatsen te betreden die ook voor het publiek toegankelijk zijn teneinde daar de nodige inlichtingen in te winnen en onderzoeken te verrichten. Het betreft hier meer bepaald plaatsen waaraan door de verantwoordelijken van een sportvereniging of sportfederatie zelf een publieke bestemming wordt gegeven.

Daarbij kan gedacht worden aan de plaatsen waar sportmanifestaties of voorbereidingen plaatshebben, aan de kleedkamers, aan vergaderlokalen die feitelijk voor iedereen toegankelijk zijn, aan de cafetaria's of cafés die door een club worden uitgebaat ... enz.

Criterium zal hier, conform de rechtspraak, zijn of het publiek er in feite gewoonlijk toegang toe heeft. Er wordt in dit geval aan de ambtenaren geen eigenlijk recht tot huiszoeking maar een recht tot betreding gegeven.

Conform aan de recent gewijzigde bepalingen van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen maakt de decreetgever echter ook gebruik van de mogelijkheid om een beperkt recht tot (huis)zoeking te creëren door aan de ambtenaren ook de bevoegdheid te verlenen om, mits voorafgaandelijke machtiging van de politierechter en gedurende een beperkte tijdsperiode, bewoonde lokalen te betreden voor zover dit nodig is in het kader van de hun toevertrouwde opdrachten.

§ 4. Hierdoor kunnen de ambtenaren een beroep doen op bijstand van de gemeentepolitie of rijkswacht indien zij dit nodig achten voor de uitoefening van hun taak en bijv. als zij ernstige tegenstand bij hun controleverrichtingen verwachten of ondervinden.

§ 5. De resultaten van het onderzoek worden door de ambtenaren vastgelegd in processen-verbaal die, naar de terminologie van de (gewijzigde) bijzondere wet tot hervorming deze instellingen, een bijzondere bewijskracht hebben. Deze processen-verbaal zullen gelden tot bewijs van het tegendeel, wat uiteraard niet betekent dat het tegenbewijs van de daarin vermelde vaststellingen niet meer met alle middelen zou kunnen

geleverd worden. Teneinde de transparantie te optimaliseren wordt dit proces-verbaal niet alleen aan de Vlaamse regering toegezonden maar wordt een éénsluitend verklaard afschrift ervan ook binnen de veertien dagen, te rekenen van de datum van de vaststelling, gestuurd aan de procureur des Konings en aan de overtreder.

Artikel 10

Het artikel 10 bevat de maatregelen waardoor de Vlaamse regering actief kan optreden om de overtredingen van de bepalingen van het decreet door de sportverenigingen of de sportfederaties te sanctioneren. Ook bij deze maatregelen werd de parallel met het decreet van 27 maart 1991 inzake de medisch verantwoorde sportbeoefening nagestreefd.

Het is duidelijk dat de Vlaamse regering vooreerst een beroep zal doen op deze administratieve maatregelen om naleving van het ontwerpdecreet af te dwingen. Strafsancties, zoals opgenomen in artikel 11, dienen slechts in allerlaatste instantie te worden opgelegd.

§ 1. Ten eerste wordt waarschuwend opgetreden ten opzichte van een sportvereniging of een sportfederatie waar regelmatig overtredingen zijn vastgesteld. Aan deze vereniging of deze federatie wordt de mogelijkheid geboden om zich binnen een termijn van acht dagen tot hoogstens zes maanden in regel te stellen. Wordt aan deze aanmaning geen gevolg gegeven dan kunnen de maatregelen, opgesomd in § 2 toegepast worden.

§ 2. Deze maatregelen worden opgelegd na het advies te hebben ingewonnen van de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport. Alvorens deze maatregelen op te leggen moet de betrokken sportvereniging of sportfederatie worden gehoord en moet zij haar middelen van verweer kunnen uitzetten.

Dit advies zal enkel betrekking hebben op de aard van de op te leggen maatregel en dus niet of een sanctie al dan niet wenselijk is en hoe zwaar de sanctie dan wel behoort te zijn.

De eerste sanctie bevat *een publieke vermaning* van elke sportvereniging of sportfederatie die op regelmatige wijze de bepalingen van dit ontwerpdecreet met voeten treedt.

De tweede sanctie is het verbod dat subsidies aan een sportvereniging of een sportfederatie toegekend worden.

De bevoegdheid van de decreetgever terzake kan niet worden ontkend: de sport en de vrijetijdsbesteding behoren tot de culturele aangelegenheden zoals bedoeld in artikel 127 van de Grondwet.

Dit ontwerpdecreet is een emanatie van de bevoegdheid van de decreetgever terzake, de naleving van deze bevoegdheid kan met alle aan de decreetgever ter beschikking staande middelen worden afgedwongen. Ook alle andere overheden zijn gehouden zich aan de terzake voorgeschreven bepalingen te houden.

De Vlaamse overheid kan dus voorschrijven dat alle andere overheden; (federale, parastatale, regionale of lokale) zouden nalaten om sportverenigingen of sportfederaties te ondersteunen die regelmatig en bewust de voorschriften van dit ontwerpdecreet naast zich neerleggen.

Deze ondersteuning kan slaan op de werking van de vereniging, op het ter beschikking stellen van infrastructuur, op opleidings- of vormingsactiviteiten, op toelagen van allerlei aard, of zelfs op toelagen die nominatim in de begroting zijn ingeschreven.

De Vlaamse overheid heeft de mogelijkheid om de duur van de sanctie en de omvang ervan te bepalen.

De derde sanctie bevat *het verbod om sportieve manifestaties te organiseren*. Ook hier kan de omvang en de duur van de sanctie worden geregeld. In §3 wordt verder bepaald dat elke overheid verplicht is om de vergunning tot het houden van sportmanifestaties te weigeren of in te trekken voor elke sportvereniging of sportfederatie die deze sanctie wordt opgelegd.

Dit kan slaan zowel op de eigenlijke toelating tot het houden van een sportmanifestatie, als op het ter beschikking stellen van de sportinfrastructuur e.d.m.

De laatste sanctie is het opleggen van *een administratieve geldboete* waartoe de decreetgever, conform de bepalingen van de recente gewijzigde bijzondere wet tot hervorming der instellingen bevoegd is.

Artikel 11

Dit artikel stelt de strafrechtelijke aansprakelijkheid van de overtreder van dit ontwerpdecreet vast en van individuele personen die de bepalingen van dit decreet overtreden.

Daar waar het artikel 10 voorziet in de administratieve sancties zodat de overheid eigenmachtig kan optreden als zij in kennis wordt gesteld van overtredingen van het ontwerpdecreet, waarbij zij zich kan richten tot de sportvereniging of de sportfederatie zelf, voorziet het artikel 11 - als ultimum remedium - in de strafbaarstelling van individuele overtreders.

In dit artikel wordt geen gewag gemaakt, noch van Hoofdstuk VII van Boek I van het Strafwetboek, dat betrekking heeft op de strafbare deelneming, noch van artikel 85 van het Strafwetboek, dat betrekking heeft op verzachtende omstandigheden bij wanbedrijven. Dit stilzwijgen impliceert geenszins dat op grond van artikel 100 van het Strafwetboek zou mogen aangenomen worden dat de regels betreffende de strafbare deelneming en deze betreffende de verzachtende omstandigheden niet van toepassing zouden zijn op de in artikel 11 van dit ontwerpdecreet omschreven misdrijven en straffen.

Uit artikel 11 van de gewijzigde bijzondere wet tot hervorming der instellingen blijkt overduidelijk dat de bepalingen van Boek I van het Strafwetboek van toepassing zijn op de in de decreten omschreven strafbare gedragingen. Conform hetzelfde artikel 11 voorziet dit ontwerpdecreet in een bijzondere regeling voor de herhaling.

§ 1. Strafbepalingen worden enkel voorzien met betrekking tot de bepalingen van het ontwerpdecreet die het fundamentele beginsel van de vrijheid van de niet-betaalde sportbeoefenaar moeten waarborgen. Bovendien worden in artikel 11 de categorieën van personen op wie de mogelijke strafrechtelijke gesanctioneerde verplichtingen rusten, expliciet bepaald.

Het ontwerpdecreet duidt aldus rechtstreeks de personen aan waaraan de misdrijven kunnen worden toegerekend en met name de individuele personen die in een sportvereniging of sportfederatie feitelijk of als wettelijke of statutaire vertegenwoordigers van een rechtspersoon de eigenlijke verantwoordelijkheid dragen voor het misdrijf.

1° Hierin worden de personen strafbaar gesteld die de rechtsgevolgen miskennen van de in artikel 3 bedoelde procedure tot het beëindigen van de overeenkomst tussen de sportbeoefenaar en zijn sportvereniging. Voorwaarde voor straf-

baarheid is uiteraard dat de in artikel 3 bedoelde procedure op regelmatige wijze werd ingesteld en aan alle voorwaarden voldoet die in dit artikel worden voorgeschreven.

2° Dezelfde personen worden strafbaar gesteld wanneer zij het verbod tot het betalen van welke vergoeding ook naar aanleiding van een door de niet-professionele sportbeoefenaar regelmatig beëindigde overeenkomst miskennen. (Artikel 3, §2)

3° Teneinde het toezicht en de controles van de door de Vlaamse regering aangestelde ambtenaren effectief te maken wordt uitdrukkelijk voorzien in de strafbaarheid van personen die dit toezicht en deze controles onmogelijk maken door er niet in toe te stemmen, door er zich tegen te verzetten of door de ambtenaren te misleiden.

§ 2. Vermits het hier wanbedrijven betreft dient het ontwerpdecreet uitdrukkelijk te bepalen dat en met welke straffen de poging wordt bestraft.

§ 3. Deze paragraaf voorziet in een bijzondere regeling van de herhaling.

Artikel 12

Het artikel 12 bevat de nodige bepalingen die het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar en zijn uitvoeringsbesluiten opheffen.

Artikel 13

Het artikel 13 bevat een overgangsmaatregel dieodeloze administratieve procedures moet vermijden.

Vele sportverenigingen of sportfederaties hebben reeds op basis van de bepalingen van het decreet van 25 februari 1975 *een aanpassing verkregen van de periodes* waarbinnen de niet-professionele sportbeoefenaar zijn vrijheidsaanvraag moest doen. In feite moeten zij volgens artikel 3, §1 een nieuwe aanvraag doen om de periodes aan de behoefte van hun sporttak te laten aanpassen. Dit artikel 13 maakt deze hernieuwde aanvraag overbodig.

De sportverenigingen of de sportfederaties behouden de hun toegestane afwijkingen, met dien verstande dat de eerste dag vanaf wanneer de niet-professionele sportbeoefenaar de overeenkomst met zijn vereniging kan verbreken, dezelfde blijft en dat vanaf dan de periode automatisch wordt aangepast aan de duur van de periode die het artikel 3, §1 voorschrijft.

De Raad van State geeft in dit verband de overweging mee om de bestaande afwijkingen inzake opzegingsperiodes integraal gedurende een bepaalde periode te handhaven. Tijdens deze overgangperiode moeten de sportfederaties dan een verzoek tot afwijking indienen. De bedoeling van de inkorting van de opzegingsperiodes is echter de vereenvoudiging van de procedure na te streven en er voor te zorgen dat op korte termijn zekerheid wordt gegeven aan alle betrokkenen in het sportlandschap. Daarom wordt op de suggestie van de Raad van State niet ingegaan.

Artikel 14

Dit artikel stelt de inwerkingtreding van het ontwerpdecreet vast op 1 januari 1997. Het is aangewezen dat de sport-

verenigingen, de sportfederaties en de niet-professionele sportbeoefenaars voldoende tijd gegund wordt om zich te conformeren aan dit nieuwe ontwerpdecreet.

De minister-president van de Vlaamse regering,

LUC VAN DEN BRANDE

De Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn,

LUC MARTENS

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

tot vaststelling van het statuut van
de niet-professionele sportbeoefenaar

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse aangelegenheden ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse aangelegenheden is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaamse raad het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 127 van de grondwet.

HOOFDSTUK I

Definities

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° niet-professionele sportbeoefenaar : de sportbeoefenaar die zich voorbereidt op of deelneemt aan een sportcompetitie of een sportmanifestatie en daarvoor noch een arbeidsovereenkomst heeft aangegaan in het kader van de wet van 24 februari 1978 betreffende de arbeidsovereenkomst voor betaalde sportbeoefenaars, noch ingevolge zijn sportbeoefening bijdragen verschuldigd is aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid ;

2° sportvereniging : elke vereniging die bij overeenkomst of krachtens haar statuten hoofdzakelijk tot doel heeft sportcompetities of sportmanifestaties te organiseren ;

3° sportfederatie : groepering van sportverenigingen die bij overeenkomst of krachtens haar statuten hoofdzakelijk tot doel heeft sportcompetities of sportmanifestaties te organiseren ;

4° opgezegde sportvereniging : de sportvereniging waarbij de niet-betaalde sportbeoefenaar gedurende het voorbije sportseizoen aangesloten was, en waarmee de overeenkomst is opgezegd ;

5° Hoge Raad : de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport.

HOOFDSTUK II

De vrijheidsregeling

Artikel 3

§1. De niet-professionele sportbeoefenaar heeft het recht de overeenkomst tussen hem en zijn sportvereniging jaarlijks te beëindigen.

Dit gebeurt op straffe van nietigheid bij een tussen 1 juni en 30 juni ter post aangetekende brief aan de opgezegde sportvereniging en aan de sportfederatie. Deze brief heeft uitwerking op 1 juli.

De Vlaamse regering kan de in de vorige alinea bepaalde periode aanpassen aan de behoefte van elke sporttak. De absolute duur van de periode blijft evenwel onveranderd.

De sportverenigingen en de sportfederaties zijn verplicht de gevolgen te erkennen van een regelmatige beëindiging van de overeenkomst door de niet-professionele sportbeoefenaar, alsook de vrije keuze van aansluiting bij een nieuwe sportvereniging door de niet-professionele sportbeoefenaar te eerbiedigen.

§2. De sportfederatie bepaalt in haar reglement of bij de beëindiging van een overeenkomst al dan niet een opleidingsvergoeding is verschuldigd. Elke sportfederatie moet deze keuze kenbaar maken aan de Vlaamse regering.

Artikel 4

§1. De opleidingsvergoeding moet betaald worden door de sportvereniging waarvan de niet-professionele sportbeoefenaar lid is of waarbij hij aansluit op het ogenblik dat de opleidingsvergoeding verschuldigd is.

Er mag geen opleidingsvergoeding betaald worden zolang de betrokken niet-professionele sportbeoefenaar op 1 januari van het betrokken jaar :

- jonger is dan 18 jaar of
- ouder is dan 30 jaar.

De Vlaamse regering kan op gemotiveerde aanvraag van de sportfederatie en na advies van de Hoge Raad afwijken van deze leeftijdsgrenzen, zonder dat de leeftijdsgrens evenwel lager mag liggen dan 15 jaar. Deze afwijking kan enkel worden toegestaan vanwege de specifieke behoeften van een sporttak en zij moet omstandig gemotiveerd worden.

De opleidingsvergoeding moet gestort worden in een door de sportfederatie opgericht jeugdsportfonds.

§2. De sportfederatie dient met betrekking tot de opleidingsvergoeding in haar reglement de volgende regels vast te leggen :

1° het ogenblik waarop de opleidingsvergoeding moet gestort worden ;

2° de berekening van de opleidingsvergoeding, rekening houdende met de totale duur en de kwaliteit van de opleiding. De opleidingsvergoeding moet in alle gevallen op een objectieve manier en op voorhand berekend kunnen worden. De lidmaatschapsbijdragen die de sportbeoefenaar voor de periode van de opleiding heeft betaald, mogen bij de uitbetaling van de opleidingsvergoeding in mindering worden gebracht ;

3° de besteding van de geleden van het jeugdsportfonds. Deze gelden dienen in elk geval aangewend te worden voor de ondersteuning van deze sportverenigingen die de kwalitatief verantwoorde jeugdopleiding van de betrokken sportbeoefenaar hebben verzorgd en voor het jeugdsportbeleid van de federatie, in het bijzonder de opleiding van jeugdsportbegeleiders.

Het reglement moet na advies van de Hoge Raad worden goedgekeurd door de Vlaamse regering. Deze goedkeuring blijft behouden op voorwaarde dat de sportfederatie jaarlijks een opleidingsprogramma opstelt en een jaarverslag overlegt met cijfers betreffende het aantal overgangen, de gevraagde en betaalde opleidingsvergoedingen en hun verantwoording, en een evaluatie omtrent de uitvoering van de geplande opleidingsprogramma's en doeleinden. Zolang deze goedkeuring niet is verkregen kan geen opleidingsvergoeding betaald worden.

§3. Het niet betalen van de opleidingsvergoeding kan voor de niet-professionele sportbeoefenaar geen enkel nadeel hebben, in welke vorm dan ook.

HOOFDSTUK III

Garanties

Artikel 5

Onverminderd de bepalingen van het burgerlijk wetboek is nietig elke bepaling van een reglement of een overeenkomst die ertoe strekt in strijd met dit decreet en met de

uitvoeringsbesluiten ervan de rechten van de niet-professionele sportbeoefenaar aan te tasten of hem zwaardere verplichtingen op te leggen.

Artikel 6

§1. De overeenkomst van een minderjarige sportbeoefenaar met een sportfederatie of een sportvereniging moet op straffe van nietigheid worden vastgesteld door een geschreven stuk dat medeondertekend is door de wettige vertegenwoordiger van de minderjarige.

§2. De sportverenigingen en de sportfederaties hebben de plicht om bij de aansluiting van een lid, op de keerzijde van de aansluitingskaart te vermelden waar en hoe de volledige reglementen van de sportvereniging kunnen worden geraadpleegd. Tevens krijgt het nieuwe lid bij zijn aansluiting een bondige samenvatting van de reglementen van de federatie inzake de vrijheidsregeling en de disciplinaire maatregelen. Het nieuwe lid wordt ook ingelicht over de garanties die dit decreet de niet-professionele sportbeoefenaar biedt.

Artikel 7

Elk concurrentiebeding moet als niet bestaande worden beschouwd.

Artikel 8

§1. De in artikel 2 bedoelde partijen mogen zich niet bij voorbaat verbinden om de geschillen waartoe de toepassing van dit decreet aanleiding kan geven aan scheidsrechters voor te leggen.

§2. Iedere sportfederatie die in haar reglement de betaling van opleidingsvergoedingen opneemt, is verplicht om binnen een maand na de goedkeuring van dit reglement een ombudsman aan te stellen. Voor zover de betrokken partijen dit wensen, kan de ombudsman zonder procedurevoorschriften of kosten, klachten van leden van de vereniging of van derden ontvangen, onderzoeken en behandelen, met het oog op een minnelijke regeling van het geschil.

Artikel 9

De disciplinaire procedure en de maatregelen in de statutaire, reglementaire en contractuele bepalingen van de sportfederatie of de sportvereniging moeten de rechten van de verdediging garanderen. Deze garantie houdt onder meer in :

1° dat de organen die bevoegd zijn om disciplinaire maatregelen uit te spreken, samengesteld zijn uit één of meer personen die op geen enkele wijze een persoonlijk belang hebben bij de zaak noch betrokken zijn geweest bij het voorafgaand onderzoek;

2° dat de zittingen openbaar zijn, tenzij op verzoek van de niet-professionele sportbeoefenaar beslist wordt met gesloten deuren zitting te houden of de openbaarheid gevaar oplevert voor de openbare orde of de goede zeden;

3° dat de procedure rekening houdt met de jeugdige leeftijd van vele niet-professionele sportbeoefenaars en ter zake aangepaste maatregelen bevat;

4° dat degene die geoordeeld wordt, ongeacht zijn leeftijd, minstens :

a) schriftelijk en persoonlijk op de hoogte wordt gesteld van de ten laste gelegde feiten ;

b) het recht heeft om, na afloop van het onderzoek, eventueel in tegenwoordigheid van of vertegenwoordigd door een raadsman alle stukken van het dossier in te zien

c) het recht heeft om, behalve in de loop van het onderzoek, zich bij zijn verschijning voor de instanties die bevoegd zijn om disciplinaire maatregelen uit te spreken, te laten bijstaan of vertegenwoordigen door een raadsman van zijn keuze ;

d) zich te laten bijstaan door een tolk indien hij de Nederlandse taal niet begrijpt of niet spreekt ;

e) het recht heeft om gehoord te worden, zijn middelen van verdediging voor te dragen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te vragen;

5° dat de disciplinaire maatregelen uitgesproken worden bij gemotiveerde beslissing en vatbaar zijn voor hoger beroep bij een beroepsinstantie die minstens uit drie personen bestaat.

HOOFDSTUK IV

Controle- en strafmaatregelen

Artikel 10

§1. Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van gerechtelijke politie houden de ambtenaren die de Vlaamse regering aanwijst toezicht op de uitvoering van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan. Deze ambtenaren hebben, voor wat het toezicht op de naleving van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten betreft, de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie.

De sportverenigingen en de sportfederaties, en meer in het bijzonder de personen die wettelijk, statutair of feitelijk de bevoegdheid hebben om de sportvereniging of de sportfederatie te vertegenwoordigen, zijn ertoe gehouden hun volledige medewerking bij dit toezicht te verlenen.

§2. Om hun opdracht van toezicht uit te voeren, mogen de ambtenaren bedoeld in § 1 :

1° elk onderzoek instellen en alle inlichtingen inwinnen die zij noodzakelijk achten om zich ervan te vergewissen dat de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten worden nageleefd;

2° alle personen ondervragen over alle feiten die nuttig zijn voor de uitoefening van het toezicht;

3° inzage en afschrift nemen van alle documenten die vereist zijn om de bij dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten bepaalde opdracht te vervullen en ze tegen ontvangstbewijs in beslag nemen.

§3. De aangewezen ambtenaren hebben, voorzien van de passende legitimatiebewijzen, toegang tot alle lokalen van de sportvereniging en de sportfederatie die beschouwd kunnen worden als plaatsen toegankelijk voor het publiek. Tot de bewoonde lokalen hebben zij slechts toegang tussen vijf uur 's morgens en negen uur 's avonds en wanneer de rechter in de politierechtbank daartoe vooraf toestemming heeft gegeven.

§4. De erkende ambtenaren kunnen bij de uitvoering van hun opdracht de bijstand vorderen van de gemeentepolitie of de rijkswacht.

§5. De erkende ambtenaren stellen de overtredingen vast door middel van processen-verbaal die bewijs leveren zolang het tegendeel niet bewezen is. Deze processen-verbaal worden binnen zeven dagen, te rekenen van de datum van de vaststelling van de overtreding, aan de Vlaamse regering gezonden. De Vlaamse regering stuurt hiervan binnen veertien dagen, te rekenen van de datum van de vaststelling van de overtreding, een eensluidend verklaard afschrift aan de procureur des Konings en aan de overtreder.

Artikel 11

§1. Als een sportvereniging of een sportfederatie één of meer bepalingen van dit decreet niet naleeft zal de Vlaamse regering haar aanmanen deze bepalingen na te volgen, naar gelang van het geval binnen een termijn van acht dagen tot zes maanden.

§2. De Vlaamse regering kan, na advies van de Hoge Raad, aan elke sportvereniging of sportfederatie die binnen de gestelde termijn geen gevolg geeft aan de in §1 bedoelde aanmaning één of meer van de hiernavolgende sancties opleggen, nadat de vereniging of federatie de gelegenheid heeft gekregen om haar standpunt te verantwoorden en zich te verdedigen:

1° de verplichte openbaarmaking, op kosten van de sportvereniging of van de sportfederatie, van de aanmaning en in voorkomend geval van de hierna genoemde sanc-

ties, door aanplakking op de door de Vlaamse regering te bepalen plaatsen en door opname in minstens vijf kranten of weekbladen die zij aanwijst ;

2° de gehele of gedeeltelijke terugbetaling van alle subsidies van welke aard ook die de sportvereniging of de sportfederatie in een periode van ten hoogste twee kalenderjaren voorafgaand aan de sanctie heeft ontvangen van welk openbaar bestuur ook ;

3° het verbod dat onverschillig welk openbaar bestuur gedurende een periode van ten hoogste drie jaar volgend op de sanctie subsidies van welke aard ook zou toekennen aan de sportvereniging of de sportfederatie ;

4° het verbod voor de sportvereniging of de sportfederatie om gedurende een termijn van minstens één maand en hoogstens zes maanden sportmanifestaties te organiseren binnen het geheel of een gedeelte van de Vlaamse Gemeenschap ;

5° het opleggen van een geldboete die naar gelang van het geval per overtreding kan variëren van 10.000 fr. tot 100.000 fr. voor een sportvereniging en van 100.000 fr. tot 1.000.000 fr. voor een sportfederatie.

§3. Alle overheden zijn verplicht aan de sportvereniging of de sportfederatie, bedoeld in §2, 3°, elke vergunning te weigeren of in te trekken om sportmanifestaties te houden.

§4. Het in §2 bedoelde advies van de Hoge Raad zal betrekking hebben op de aard van de op te leggen sanctie.

Artikel 12

§1. Met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig tot tweeduizend frank of met één van die straffen alleen worden gestraft :

1° de personen die wettelijk, statutair of feitelijk bevoegd zijn om de sportvereniging of de sportfederatie te vertegenwoordigen, en die weigeren de gevolgen te erkennen van de regelmatig ingestelde procedure om de overeenkomst te beëindigen tussen de sportbeoefenaar en zijn sportvereniging, zoals bepaald in artikel 3, § 1 ;

2° de personen die wettelijk, statutair of feitelijk bevoegd zijn om de sportvereniging of de sportfederatie te vertegenwoordigen, en die zich schuldig maken aan het niet-naleven of doen naleven van de leeftijdsgrenzen inzake opleidingsvergoedingen, genoemd in artikel 4, §1 ;

3° de personen die wettelijk, statutair of feitelijk bevoegd zijn om de sportvereniging of de sportfederatie te vertegenwoordigen, en die zich schuldig maken aan het niet-toestemmen in, het misleiden van of het zich verzetten tegen het toezicht bedoeld artikel 10.

§2. Posing tot één van de wanbedrijven in §1 wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot een maand en met een geldboete van zesentwintig frank tot vijfhonderd frank of met één van die straffen alleen.

§3. In geval van herhaling binnen twee jaar vanaf de datum waarop de veroordeling wegens een misdrijf zoals bepaald in §1 of §2 in kracht van gewijsde is getreden, worden de in §1 of §2 bepaalde straffen verdubbeld.

HOOFDSTUK V

Opheffings- en slotbepalingen

Artikel 13

Opgeheven worden:

1° het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar;

2° het koninklijk besluit van 24 maart 1978 houdende uitvoering van het decreet van de cultuurraad voor de Nederlandse cultuurgemeenschap van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar.

Artikel 14

De sportverenigingen of de sportfederaties die ter uitvoering van het artikel 3 van het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar een aanpassing hebben gekregen van de opzegperiode, blijven deze aangepaste periodes behouden, met dien verstande dat de begindatum van de opzegperiode onveranderd blijft en dat vanaf dan de absolute duur van de opzegperiode in overeenstemming wordt gebracht met het bepaalde in artikel 3, §1.

Artikel 15

Het reglement van de sportvereniging of van de sportfederatie, zoals bedoeld in de artikelen 3, §2 en 4, §2, dient goedgekeurd te zijn uiterlijk één jaar na de inwerkingtreding van dit decreet. Tot zolang blijven de bestaande reglementen van de sportverenigingen en de sportfederaties uitwerking hebben, voor zover zij niet strijdig zijn met het bepaalde in de artikelen 3 en 4.

Artikel 16

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 1996.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse regering,

Luc VAN DEN BRANDE

De Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden,

Hugo WECKX

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË

RAAD VAN STATE

Kabinet van de
Eerste Voorzitter

1040 Brussel,
Wetenschapsstraat 33

19. 1. 1996

L. 24.073/8.

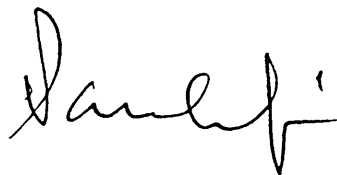
Mijnheer de Minister,

In antwoord op de brief van 19 januari 1995 (ref. : B1/CDB/2326-19) van de heer H. WECKX, toenmalig Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, heb ik de eer U hierbij een uitgifte en twee afschriften te zenden van het advies van de Raad van State over een voorontwerp van decreet tot vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar.

Met bijzondere hoogachting.

De Eerste Voorzitter,

De Heer Luc MARTENS
Vlaams minister van Cultuur,
Gezin en Welzijn
Martelaarsplein 7,
2de en 3de verd.
1000 BRUSSEL.

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Tapié'.

P. TAPIÉ.

KONINKRIJK BELGIE.
-----**ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.**

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 20 januari 1995 door de Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "tot vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar", heeft, na de zaak te hebben onderzocht op de zittingen van 21 november 1995 en 19 december 1995, op laatstvermelde datum het volgend advies gegeven :

STREKKING VAN HET ONTWERP.

Het voorliggende ontwerp strekt ertoe de betrekkingen te regelen tussen de niet-professionele sportbeoefenaar en zijn sportvereniging en -federatie, in de eerste plaats met betrekking tot het beëindigen van een overeenkomst bij een sportvereniging en de aansluiting bij een andere sportvereniging (de zogenaamde transfer), en in de tweede plaats met betrekking tot de tuchtprocedures binnen de sportverenigingen.

Op het punt van de transferregeling zal de ontworpen regeling in de plaats komen van die van het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar. Zoals dit decreet gaat het ontwerp uit van de vrijheid van de sportbeoefenaar om jaarlijks een einde te maken aan zijn aansluiting bij een sportvereniging, mits hij van dit voornemen kennis geeft aan de sportvereniging en aan de sportfederatie, binnen een korte, welbepaalde periode (artikel 3 van het ontwerp). Hierbij voorziet het ontwerp in de afschaffing van de als log ervaren verzoeningsprocedure bij betwistingen omtrent die opzegging.

Voorts regelt het ontwerp een problematiek die in het decreet van 25 februari 1975 onbehandeld en dus vrij is gebleven, namelijk de eventuele betaling van een transfervergoeding. Onder het regime van het ontwerp zal enkel de betaling van een objectief meetbare en te verantwoorden zogenaamde "opleidingsvergoeding" geoorloofd zijn. Die vergoeding zal niet door de individuele sportbeoefenaar,

maar door de nieuwe sportvereniging, en niet aan de vorige sportvereniging, maar wel aan een sportfonds betaald moeten worden (artikel 4).

Om de rechten van de sportbeoefenaar te vrijwaren, bevat het ontwerp nog enkele waarborgen, waarvan sommige overgenomen zijn uit het decreet van 25 februari 1975. Met name bepaalt het ontwerp dat andersluidende bepalingen van een reglement of een overeenkomst nietig zijn (artikel 5). De aansluiting van een minderjarige kan enkel gebeuren door middel van een geschreven stuk, dat medeondertekend is door de wettige vertegenwoordiger van de minderjarige (artikel 6, § 1). De sportverenigingen en de sportfederaties zijn ertoe gehouden hun leden behoorlijk over hun rechten te informeren (artikel 6, § 2). Elk concurrentiebeding moet als niet-bestaande worden beschouwd (artikel 7). Een voorafgaand scheidsrechterlijk beding is verboden (artikel 8, § 1). De sportfederaties dienen een ombudsman aan te wijzen (artikel 8, § 2).

Op het punt van de tuchtprocedure schrijft het ontwerp enkele minimale regels voor die de sportverenigingen en -federaties moeten naleven om het recht van verdediging te waarborgen (artikel 9).

Het ontwerp regelt nog uitvoerig het toezicht op de naleving van de ontworpen bepalingen (artikel 10) en de bestraffing van overtredingen, zowel ten aanzien van de sportvereniging (artikel 11) als van haar verantwoordelijken (artikel 12).

Ten slotte worden het decreet van 25 februari 1975 en het uitvoeringsbesluit ervan opgeheven (artikel 13). Ten behoeve van de sportverenigingen en sportfederaties wordt op bepaalde punten in een overgangsregeling voorzien (artikelen 14 en 15).

ALGEMENE OPMERKINGEN.

1. Het ontwerp bevat geen algemene bepaling die het toepassingsgebied ervan afbakt. Uit de definitie van de begrippen "niet-professionele sportbeoefenaar" en van "sportvereniging" in artikel 2 van het ontwerp kan het toepassingsgebied van de ontworpen regeling evenwel worden afgeleid (1). Aldus vallen buiten de toepassing van het ontworpen decreet :

- de betaalde sportbeoefening (onverminderd opmerking 2 hierna),
- de sport in schoolverband, zelfs indien het zou gaan om schoolclubs,
- de (al dan niet betaalde) leden en medewerkers van een sportvereniging die geen sportbeoefenaar zijn in de

(1) Deze werkwijze doet een bijzonder probleem rijzen voor artikel 9. Zie opmerking 1 bij dat artikel.

strikte zin van het woord : bestuursleden, scheidsrechters, trainers, verzorgers (1).

2. De term "niet-professionele sportbeoefenaar" beantwoordt niet geheel aan de inhoud van het begrip, zoals deze uit de definitie ervan blijkt (artikel 2, 1°).

2.1. Onder de definitie valt immers niet enkel de sportbeoefenaar die zijn sport in het geheel niet beroepsmatig beoefent, maar ook de sportbeoefenaar die sport beoefent ingevolge een arbeidsovereenkomst, althans voorzover het loon dat hij daarvoor ontvangt niet hoger is dan het bedrag bedoeld bij de wet van 24 februari 1978 betreffende de arbeidsovereenkomst voor betaalde sportbeoefenaars, en voorzover de betrokkene geen bijdrage is verschuldigd aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid.

2.2. Zoals de definitie is geformuleerd, zal het ontworpen decreet ook van toepassing zijn op de persoon die in het kader van een zelfstandig statuut zijn sport tegen betaling beoefent, ongeacht of dit gebeurt als hoofd- of bijberoep, ongeacht de tijdsbesteding of de hoogte van de inkomsten.

(1) Vanzelfsprekend kunnen de bestuursleden enz. hun activiteit of functie combineren met eigenlijke sportbeoefening, waarvoor zij wel onder de toepassing komen van het ontwerp.

Gelet op de geest van de ontworpen regeling meent de Raad van State evenwel te mogen betwijfelen of dit wel de bedoeling is van de stellers van het ontwerp.

Indien bedoeld zou zijn de sportbeoefenaar-zelfstandige van de toepassing van het ontworpen decreet uit te sluiten, vervange men in artikel 2, 1°, de woorden "noch ingevolge zijn sportbeoefening bijdragen verschuldigd is aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid" door de woorden "noch ten gevolge van zijn sportbeoefening sociale bijdragen verschuldigd is met toepassing van de wetgeving betreffende de sociale zekerheid der werknemers of van de wetgeving betreffende het sociaal statuut der zelfstandigen".

Indien daarentegen het ontworpen decreet altijd van toepassing moet zijn op de zelfstandige sportbeoefenaar, komt de term "niet-professionele sportbeoefenaar" nog minder overeen met de inhoud van het begrip.

3. In zoverre het ontwerp van toepassing is op sportbeoefenaars die hun sport in loondienst verrichten (1) of op sportbeoefenaars die hun sport anderszins tegen betaling verrichten (2), dient rekening te worden gehouden met de bepalingen van het EG-Verdrag inzake het vrij verkeer van werknemers en het vrij verrichten van diensten.

(1) Zie opmerking 2.1 hiervóór.

(2) Zie opmerking 2.2 hiervóór.

Bij arrest van 15 december 1995, zaak C-415/93, v.z.w. Koninklijke Belgische Voetbalbond/Bosman, heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen immers voor recht verklaard dat artikel 48 van het EG-Verdrag zich verzet tegen de toepassing van door "sportverenigingen" vastgestelde regels, volgens welke een beroepsvoetballer die onderdaan is van een Lid-Staat, bij het verstrijken van het contract dat hem aan een club bindt, door een club van een andere Lid-Staat slechts in dienst kan worden genomen, indien deze club aan de club van herkomst een transfer-, opleidings- of promotievergoeding heeft betaald.

Weliswaar laat artikel 48 van het EG-Verdrag de sportverenigingen en sportfederaties vrij om regels te stellen ten aanzien van situaties die als "zuiver interne" situaties aangemerkt kunnen worden, en weliswaar gaat het in het ontwerp om een opleidingsvergoeding die niet aan de club van herkomst betaald moet worden. Dit neemt niet weg dat de ontworpen regeling toegepast zal moeten worden in een context die, sinds het voornoemde arrest van het Hof van Justitie, gekenmerkt is door een beperking van de mogelijkheden waarover sportverenigingen en sportfederaties nog beschikken.

De stellers van het ontwerp zullen moeten nagaan of het ontwerp in die context geen aanpassing behoeft. Daarbij zullen zij zich niet moeten beperken tot het lot van degenen die tegen vergoeding een sport beoefenen : gelet op het feit dat professionele en niet-professionele sportbeoefenaars op hetzelfde terrein actief zijn, kan immers niet uitgesloten worden dat het arrest van het Hof van

Justitie ook voor de niet-professionele sportbeoefenaar tot een gewijzigd transferklimaat leidt.

Het staat niet aan de Raad van State om terzake suggesties te doen. In het voorliggende advies wordt dan ook verder niet ingegaan op de mogelijke weerslag van het voornoemde arrest.

BIJZONDERE OPMERKINGEN.

Artikel 2.

De stellers van het ontwerp streven ernaar de terminologie zo nauw mogelijk te laten aansluiten bij het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening. De definities kunnen daarom beter als volgt worden geredigeerd :

"Art. 2. Voor de toepassing van dit decreet moet worden verstaan onder :

- 1° sportmanifestatie : elk initiatief tot sportbeoefening met recreatieve, competitieve of demonstratieve doeleinden in georganiseerd verband;
- 2° niet-professionele sportbeoefenaar : de persoon die zich voorbereidt op of deelneemt aan een sportmanifestatie en daarvoor noch een arbeidsovereenkomst heeft gesloten, die valt onder de toepassing van de wet van 24 februari

1978 ... (verder zoals in het ontwerp, onder voorbehoud van de algemene opmerking 2.2);

- 3° sportvereniging : elke vereniging die bij overeenkomst of krachtens haar statuten hoofdzakelijk tot doel heeft sportmanifestaties te organiseren;
- 4° sportfederatie : groepering van sportverenigingen die bij overeenkomst of krachtens haar statuten hoofdzakelijk tot doel heeft om sportmanifestaties te organiseren;
- 5° opgezegde sportvereniging : de sportvereniging waarbij de niet-professionele sportbeoefenaar gedurende het voorbije sportseizoen aangesloten was en waarmee de overeenkomst wordt opgezegd;
- 6° Hoge Raad : de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport, opgericht bij het decreet van 23 juli 1992 houdende oprichting van een Vlaamse Hoge Raad voor de Sport".

Artikel 3.

1. Paragraaf 1 van dit artikel houdt een regeling in met betrekking tot de periode gedurende welke de niet-betaalde sportbeoefenaar de overeenkomst tussen hem en zijn sportvereniging kan beëindigen.

1.1. Volgens de gemachtigde van de regering heeft de sportfederatie de mogelijkheid om de bij decreet bepaalde

opzegperiode bij reglement te verruimen of te wijzigen. Hij verklaart hieromtrent het volgende :

"Het artikel 3, § 1, voorziet in de mogelijkheid om de overeenkomst tussen de niet-professionele sportbeoefenaar en de sportvereniging op te zeggen. De sportbeoefenaar beschikt hiertoe over een periode van 1 juni tot 30 juni. Dit moet als een kalendermaand worden beschouwd. Zo kan de sportfederatie een afwijking van de voorgeschreven periode van de Vlaamse regering aanvragen maar moet steeds een periode van één maand worden gerespecteerd.

De sportfederatie kan voorzien in een ruimere periode die meer vrijheidsmogelijkheden aan de niet-professionele sportbeoefenaar geeft. In elk geval zal ter wille van de rechtszekerheid van de betrokkenen elke afwijking van de in het decreet voorgeschreven periode door de Vlaamse regering moeten worden goedgekeurd".

De tekst van het ontwerp maakt geen gewag van de mogelijkheid voor een sportfederatie om de opzegperiode te verruimen. Artikel 3, § 1, derde lid, van het ontwerp heeft het enkel over de mogelijkheid voor de Vlaamse regering om de opzegperiode aan te passen aan de behoefte van elke sporttak.

In het licht van de opmerkingen van de gemachtigde van de regering zou de tekst op een aantal punten aangepast moeten worden :

- er zou bepaald moeten worden dat de door de Vlaamse regering toegestane afwijking slechts verleend kan worden op verzoek van de betrokken sportfederatie;

- de minimale duur ("absolute duur", volgens het ontwerp) zou nader gepreciseerd moeten worden, om betwistingen te voorkomen; het zou wenselijk zijn, ter wille van de rechtszekerheid, te bepalen dat de opzegperiode ten minste één maand bedraagt (1);
- de mogelijkheid voor de sportfederatie om bij reglement in een ruimere opzegperiode te voorzien, zou best ook in het ontwerp worden bepaald, zeker nu hiervoor de goedkeuring van de Vlaamse regering vereist zou zijn.

Gelet op het voorgaande zou artikel 3, § 1, derde lid, vervangen kunnen worden door de volgende tekst :

"De Vlaamse regering kan op verzoek van een sportfederatie de in het vorige lid bepaalde data aanpassen aan de behoeften van de betrokken sporttak, voorzover de nieuwe opzegperiode ten minste één maand bedraagt".

1.2. Een ruimere opzegperiode omvat niet noodzakelijkerwijs de maand juni. Volgens de gemachtigde van de regering krijgt de bij reglement bepaalde (en door de regering goedgekeurde) opzegperiode echter voorrang op de bij decreet bepaalde periode, aangezien deze ruimer is. Ten behoeve van de sportbeoefenaar verdient het aanbeveling in artikel 6 van het ontwerp een bijkomende waarborg daaromtrent op te nemen. De invulling van deze bijkomende waarborg is een beleidskeuze, maar gedacht kan worden aan bijvoorbeeld de

(1) De termijn van één maand zou dan gerekend worden van de zoveelste (dag na de opzegging) tot de dag vóór de zoveelste.

verplichting voor de sportvereniging om afwijkende opzegperiodes uitdrukkelijk mee te delen aan haar leden.

2. Artikel 3, § 2, bepaalt dat elke sportfederatie in haar reglement bepaalt of bij de beëindiging van een overeenkomst al dan niet een "opleidingsvergoeding" verschuldigd is.

2.1. Uit de memorie van toelichting en de bijkomende verklaringen van de gemachtigde van de regering blijkt dat de stellers van het ontwerp streven naar een zo groot mogelijke vrijheid van de niet-professionele sportbeoefenaar bij de keuze van zijn sportvereniging. De overgang tussen clubs mag in beginsel aan geen enkele transfervergoeding worden onderworpen, met uitzondering van de betaling van een eventuele opleidingsvergoeding in de bij het decreet bepaalde gevallen. In de andere gevallen is zelfs de betaling van een opleidingsvergoeding niet geoorloofd.

Ook eender welke andere - eventueel verdoken - vergoeding wordt uitgesloten (bijvoorbeeld "administratiekosten" of "dossierkosten").

Volgens de gemachtigde van de regering zou dit algemene verbod moeten blijken uit de gecombineerde lezing van de artikelen 3, § 1, vierde lid, 4, § 3, en 5 van het ontwerp. Om elke twijfel omtrent de draagwijdte van de ontworpen regeling weg te nemen, zou het beter zijn het ontworpen hoofdstuk II aan te vullen met een duidelijke

bepaling, die bijvoorbeeld als volgt geredigeerd zou kunnen worden :

"Behalve in de gevallen bepaald bij dit decreet, mag de regelmatige beëindiging van een overeenkomst tussen een niet-betaalde sportbeoefenaar en zijn sportvereniging geen aanleiding geven tot de betaling van enige vergoeding, onder welke vorm of benaming ook" (1).

2.2. Aangezien de opleidingsvergoeding per federatie wordt uitgewerkt, moet aangenomen worden dat de ontworpen decretale regeling beperkt is tot de overgang van een niet-professionele sportbeoefenaar tussen sportverenigingen van een zelfde sportfederatie.

Een opleidingsvergoeding (of andere vergoeding) kan bijgevolg niet gevraagd worden als de sportbeoefenaar zijn sportbeoefening stopzet, als hij van sporttak verandert, of als hij overgaat naar een sportvereniging van een concurrerende sportfederatie.

Om betwistingen te vermijden, zou het nochtans beter zijn in de tekst zelf van artikel 3, § 2, te bepalen in welke gevallen geen opleidingsvergoeding verschuldigd kan zijn.

(1) Om wetgevingstechnische redenen zou het de voorkeur verdienen deze bepaling, samen met de ontworpen paragraaf 2 van artikel 3 en de eventuele aanvulling ingevolge de hiernavolgende opmerking 2.2, op te nemen in een autonoom artikel tussen artikel 3, § 1, en artikel 4.

2.3. Aan de gemachtigde van de regering is gevraagd welke de situatie is ten aanzien van een niet-professionele sportbeoefenaar die (binnen dezelfde sportfederatie) het statuut aanneemt van betaalde sportbeoefenaar en terzelfder tijd overgaat naar een andere sportvereniging. De gemachtigde heeft daarover het volgende verklaard :

"Dit voorontwerp van decreet stelt (ten dele) het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar vast. Hieronder valt de mogelijke betaling van een opleidingsvergoeding door de sportvereniging waarvan de niet-professionele sportbeoefenaar lid is of waarbij hij aansluit. De vraag of deze opleidingsvergoeding eveneens verschuldigd is door de sportvereniging waarmee de sportbeoefenaar een arbeidsrechtelijke overeenkomst heeft gesloten, wanneer de sportbeoefenaar wijzigt van statuut, behoort niet tot het voorwerp van het voorontwerp. Ook in deze laatste hypothese is de vrijheid van de niet-professionele sportbeoefenaar gegarandeerd en blijft het tot de mogelijkheden behoren dat de sportfederatie de opleidingsvergoeding aan de sportvereniging-werkgever van de sportbeoefenaar oplegt; de sportfederatie blijft evenwel vrij deze keuze al dan niet te maken".

De uitleg van de gemachtigde van de regering gaat uit van een bepaalde lezing van het ontwerp, meer bepaald in de zin dat het ontworpen decreet van toepassing blijft totdat de oorspronkelijk niet-betaalde sportbeoefenaar zijn activiteiten als betaalde sportbeoefenaar aanvangt. In die lezing is de overgang van de ene sportvereniging naar de andere sportvereniging nog onderworpen aan de bepalingen van het decreet, en kan bij die gelegenheid van de nieuwe vereniging dus geen andere vergoeding dan een opleidingsvergoeding gevraagd worden.

Het ontwerp zou echter ook in een andere zin gelezen kunnen worden. Artikel 3, § 1, vierde lid, bepaalt dat de vrije keuze van aansluiting "door de niet-professionele sportbeoefenaar" geëerbiedigd moet worden, en artikel 4, § 1, eerste lid, bepaalt dat de opleidingsvergoeding betaald moet worden door de sportvereniging "waarvan de niet-professionele sportbeoefenaar lid is of waarbij hij aansluit". Uit die bepalingen zou afgeleid kunnen worden dat de aansluiting als professionele sportbeoefenaar bij een sportvereniging tot gevolg heeft dat de betrokkene niet langer valt onder de toepassing van het ontworpen decreet. In die lezing zou de beperking in verband met de opleidingsvergoeding niet gelden, en zou integendeel een transfervergoeding gevraagd kunnen worden.

Aangezien de tekst van het ontwerp voor interpretatie vatbaar is, zou hij op dit punt gepreciseerd moeten worden. Gelet op de uitleg van de gemachtigde van de regering zou in het ontwerp best een bepaling worden opgenomen, naar luid waarvan het ontworpen decreet eveneens van toepassing is op de niet-professionele sportbeoefenaar die naar een andere sportvereniging overgaat om daar een professioneel statuut aan te nemen.

Artikel 4.

1. Volgens paragraaf 1, eerste lid, moet de opleidingsvergoeding betaald worden "door de sportvereniging waarvan de niet-professionele sportbeoefenaar lid is of waarbij hij aansluit".

Het is niet duidelijk welke vereniging waarvan de sportbeoefenaar "lid is" op het ogenblik van de overgang, bedoeld kan zijn. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat een vereniging een opleidingsvergoeding betaalt voor een sportbeoefenaar die deze vereniging verlaat.

De tekst dient dan ook aangepast te worden. Wellicht is het mogelijk de woorden "waarvan de niet-professionele sportbeoefenaar lid is of waarbij hij aansluit" te vervangen door "waarbij de niet-professionele sportbeoefenaar aansluit".

2. Volgens paragraaf 1, derde lid, kan de Vlaamse regering "op gemotiveerde aanvraag van de sportfederatie" afwijken van de in het tweede lid bepaalde leeftijdsgrenzen.

In de memorie van toelichting wordt gesteld dat "de sportvereniging of de sportfederatie" een aanvraag tot afwijking kan indienen. De gemachtigde van de regering heeft verklaard dat de vermelding van de sportvereniging op een vergissing berust.

3. Nog volgens paragraaf 1, derde lid, dient de Vlaamse regering, als zij een afwijking toestaat, haar beslissing "omstandig" te motiveren.

Het is niet duidelijk of de stellers van het ontwerp hiermee een strengere motiveringsplicht willen opleggen dan die welke voortvloeit uit de wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zo dit niet het geval is, dient het betrokken zinsdeel geschrapt te worden. Zo de stellers van het ontwerp wel iets anders beogen dan wat reeds in de voornoemde wet is bepaald, dienen zij de tekst nader te preciseren.

4. Artikel 4, § 2, 2°, van het ontwerp bevat een aantal criteria in verband met de berekening van de opleidingsvergoeding.

Luidens de memorie van toelichting kunnen bij het bepalen van de opleidingsvergoeding noch de leeftijd, noch het niveau, de prestaties of de selecties een rol spelen. Die beperkingen moeten in de tekst van het decreet zelf worden opgenomen, willen zij dwingend zijn.

5. Hetzelfde artikel 4, § 2, 2°, bepaalt voorts dat de lidmaatschapsbijdragen in mindering van de opleidingsvergoeding gebracht mogen worden.

De tekst zou duidelijker tot uitdrukking moeten brengen dat het hier gaat om een mogelijkheid voor de sportfederatie, niet voor de betrokken sportvereniging.

De gemachtigde van de regering heeft verduidelijkt dat het de sportfederaties geoorloofd is te bepalen dat de lidmaatschapsbijdragen slechts gedeeltelijk in mindering worden gebracht, gelet op het feit dat die bijdragen er niet enkel toe strekken de kosten van de opleiding te dekken, maar ook andere kosten (materiaal, verzekeringen, gebruik van lokalen, ...). Ook dit zou duidelijker tot uitdrukking gebracht moeten worden.

In het licht van het voorgaande zou de tweede volzin van paragraaf 2, 2°, door de volgende tekst vervangen kunnen worden :

"Het reglement mag bepalen dat de lidmaatschapsbijdragen die de sportbeoefenaar tijdens de periode van de opleiding heeft betaald, bij de berekening van de opleidingsvergoeding geheel of gedeeltelijk in mindering worden gebracht;".

6. Artikel 4, § 2, 3°, bepaalt dat de sportfederatie regels moet bepalen in verband met de besteding van de gelden van het jeugdsportfonds. Hierover gaf de gemachtigde van de regering de volgende bijkomende toelichting :

"Het artikel 4, § 2, 3°, regelt de besteding van de gelden van het jeugdsportfonds. Er is bepaald dat deze in elk geval moeten aangewend worden voor de ondersteuning van deze sportverenigingen die de kwalitatief verantwoorde jeugdopleiding van de betrokken sportbeoefenaar hebben verzorgd. Deze bepaling laat uitschijnen dat de opleidingsvergoeding die voor een sportbeoefenaar wordt betaald ten dele terug moet gaan naar de sportverenigingen die voor de opleiding van deze sportbeoefenaar hebben ingestaan.

Het decreet wil echter enkel de garantie inschrijven dat die sportverenigingen die een kwalitatief hoogstaande opleiding verzorgen, beneficiant zullen zijn van de gelden van het jeugdsportfonds. Er hoeft geen directe band met de niet-professionele sportbeoefenaars voor wie een opleidingsvergoeding verschuldigd is te bestaan. Het staat de sportfederaties vrij deze regeling in detail uit te werken".

Omdat de gemachtigde terecht opmerkt dat de redactie van artikel 4, § 2, 3°, iets anders laat uitschijnen dan hetgeen de werkelijke bedoeling is, zal die bepaling moeten worden herschreven om zulke dubbelzinnigheid uit te sluiten. Men vervange daartoe bijvoorbeeld de woorden "voor de ondersteuning van deze sportverenigingen die de kwalitatief verantwoorde jeugdopleiding van de betrokken sportbeoefenaar hebben verzorgd" door de woorden "voor de ondersteuning van de sportverenigingen die kwalitatief verantwoorde jeugdopleiding verzorgen".

7. In paragraaf 2, tweede lid, schrijve men : "De bij dit artikel voorgeschreven bepalingen van het reglement moeten na advies ...". De goedkeuring van de regering is immers niet vereist voor het volledige reglement van de federatie.

8. Volgens paragraaf 2, tweede lid, in fine, kan geen opleidingsvergoeding betaald worden, zolang het desbetreffende reglement niet is goedgekeurd door de Vlaamse regering.

Volgens de gemachtigde wordt hiermee bedoeld dat het pas toegelaten is opleidingsvergoedingen aan te rekenen vanaf de bedoelde goedkeuring. Transfers welke tot stand zijn gekomen vóór de datum van die goedkeuring, mogen in geen geval aanleiding geven tot betaling van vergoedingen. Om elke dubbelzinnigheid terzake uit te sluiten, is het beter in fine van het tweede lid te schrijven "worden gevraagd" in plaats van "betaald worden".

Hoofdstuk III.

In het opschrift van hoofdstuk III vervange men het woord "garanties" door "waarborgen".

Dezelfde opmerking geldt voor het geheel van het ontwerp.

Artikel 5.

De zinsnede "Onverminderd de bepalingen van het burgerlijk wetboek" kan weggelaten worden (1).

(1) Die zinsnede werd weliswaar destijds gesuggereerd door de Raad van State (advies nr. L. 18.083/8 van 3 juli 1990 over een voorontwerp van decreet "tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar", opmerking bij artikel 5). Bij nader inzien blijkt dat ze tot misverstanden aanleiding kan geven.

Artikel 6.

1. De indeling in paragrafen is, vanuit wetgevings-technisch oogpunt, niet vereist.

2. Dit artikel zou aangevuld kunnen worden overeenkomstig de suggestie in opmerking 1.2 bij artikel 3.

Artikel 7.

Men vervange de woorden "niet bestaande" door "niet geschreven".

Artikel 8.

1. Paragraaf 1 voorziet in een verbod van scheids-rechterlijk beding vóór het ontstaan van enig geschil.

Met toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen is de decreetgever bevoegd om af te wijken van hetgeen bepaald is in artikel 1676, lid 1, van het Gerechtelijk Wetboek.

Aansluitend bij de formulering van artikel 1678, lid 2, zou artikel 8, § 1, van het ontwerp als volgt geredigeerd kunnen worden :

"§ 1. Iedere overeenkomst tot arbitrage, gesloten vóór het ontstaan van een geschil waartoe de toepassing van dit decreet aanleiding kan geven, is van rechtswege nietig".

2. Paragraaf 2 voorziet in de aanwijzing van een ombudsman door elke sportfederatie die in haar reglement in de betaling van een opleidingsvergoeding voorziet.

2.1. De gemachtigde van de regering heeft verklaard dat de sportfederaties uiteraard kunnen beslissen om de ombudsman bijkomende taken toe te vertrouwen. Dit wordt in de memorie van toelichting best bevestigd. Vanzelfsprekend kunnen sportfederaties die geen systeem van opleidingsvergoeding kennen ook steeds een ombudsman aanstellen.

2.2. Indien ook de verenigingen als zodanig een klacht kunnen voorleggen, schrijve men "... klachten van sportverenigingen of hun aangesloten leden ...". In plaats van "een minnelijke regeling van het geschil" schrijve men in ieder geval "een minnelijke regeling van geschillen over de opleidingsvergoeding".

Artikel 9.

1. Dit artikel heeft betrekking op de tuchtregeling binnen een sportfederatie of een sportvereniging.

De tuchtregeling overstijgt de transferproblematiek. Om zulks ook in de structuur van het

ontworpen decreet tot uiting te brengen, zouden de bepalingen in verband met de tuchtregeling het voorwerp moeten uitmaken van een afzonderlijk hoofdstuk.

Uit de opmerkingen omtrent het toepassingsgebied en de overeenkomstige verklaringen van de gemachtigde van de regering blijkt wel dat de stellers van het ontwerp de toepassing van artikel 9 willen beperken tot de niet-professionele sportbeoefenaars. De bepaling zou derhalve geen toepassing vinden op al dan niet betaalde medewerkers van de sportvereniging of op professionele sportbeoefenaars aangesloten bij dezelfde sportvereniging. Die beperking moet in het ontwerp worden opgenomen, aangezien een algemeen artikel ontbreekt dat de toepassings sfeer van het decreet afbakt.

2. Ook het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening bevat bepalingen in verband met de interne tuchtregeling (zie artikel 41). Het toepassingsgebied van die regeling en dat van de ontworpen regeling stemmen niet geheel overeen : enerzijds valt onder de toepassing van het decreet van 27 maart 1991 elke persoon die zich voorbereidt op of deelneemt aan een sportmanifestatie, dus ook de betaalde sportbeoefenaar, terwijl de ontworpen regeling slechts van toepassing is op de sportbeoefenaars die beschouwd moeten worden als "niet-professioneel", in de zin van het ontwerp; anderzijds zou de in het decreet van 27 maart 1991 bedoelde interne tuchtregeling beperkt kunnen blijven tot het optreden ten aanzien van de in artikel 30 van het decreet bedoelde overtredingen (artikel 41, § 2,

derde lid, 1°) en tot sportverenigingen met rechtspersoonlijkheid (artikel 41, § 4), terwijl die beperkingen geen rol spelen voor de ontworpen regeling.

Een ander onderscheid tussen beide regelingen bestaat erin dat de interne tuchtregeling bedoeld in het decreet van 27 maart 1991 slechts geldt binnen de sportverenigingen wier tuchtregeling door de Vlaamse regering erkend is, terwijl het ontworpen decreet een regeling oplegt, die zonder meer van toepassing is op elke sportfederatie en sportvereniging.

Ongeacht de gesignaleerde verschillen zullen beide regelingen in bepaalde gevallen gelijktijdig op een bepaalde tuchtprocedure van toepassing zijn. In zoverre de inhoudelijke waarborgen niet gelijkluidend zijn, kan zulks voor problemen zorgen (1).

De stellers van het ontwerp dienen zich erover te beraden of het niet verkieslijk is in een enkele, uniforme minimumregeling te voorzien voor alle sportfederaties en sportverenigingen, welke in vervanging komt zowel van artikel 41 van het decreet van 27 maart 1991 als van artikel 9 van het ontwerp. Indien zij dat niet wensen, moeten beide regelingen zodanig worden herschreven, dat hun gelijktijdige toepassing niet mogelijk is (voorrangsregel)

(1) Er zijn alleszins verschillen wat de samenstelling van de tuchtraad betreft, de bijstand van een raadsman en de bijzondere aandacht voor de jeugdige sportbeoefenaar.

dan wel voor geen conflicten kan zorgen (identieke regels of ten minste regelingen zonder onderlinge strijdigheden).

Overigens zou ook geopteerd kunnen worden voor een coördinatie van alle bepalingen die betrekking hebben op het tuchtrechtelijk statuut van de sportbeoefenaar. Daarin zouden dan ook de bepalingen moeten betrokken worden die de publiekrechtelijke tuchtregeling betreffen, welke van toepassing is op sportbeoefenaars behorend tot een sportvereniging wier interne tuchtregeling niet erkend is overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 27 maart 1991 (zie de artikelen 30 e.v. van het decreet).

3. In artikel 9, 4°, vervange men in de inleidende zin de woorden "die geoordeeld wordt" door "die tuchtrechtelijk vervolgd wordt".

4. Volgens artikel 9, 4°, c), heeft de betrokkene het recht om, "behalve in de loop van het onderzoek", zich te laten bijstaan of vertegenwoordigen door een raadsman van zijn keuze.

Naar aanleiding van een daarover gestelde vraag, heeft de gemachtigde van de regering verklaard dat de woorden "behalve in de loop van het onderzoek" weggelaten moeten worden.

Artikel 11.

1. Volgens paragraaf 2, 2°, kan de Vlaamse regering, bij wege van sanctie, aan een sportvereniging of een sportfederatie de terugbetaling opleggen van alle subsidies die deze de voorbije twee jaar heeft ontvangen.

Luidens artikel 50, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten bepaalt de (federale) wet de algemene bepalingen op de controle inzake het verlenen en het gebruik van subsidies. Krachtens artikel 71, § 1, van diezelfde bijzondere wet zijn, "tot de inwerkingtreding van de wet bedoeld in artikel 50, § 2, ... de vigerende bepalingen betreffende ... de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies ... van overeenkomstige toepassing op de Gemeenschappen en de Gewesten".

Uit die bepalingen van de bijzondere financieringswet en uit de parlementaire voorbereiding ervan blijkt dat het de Gemeenschappen en de Gewesten niet toekomt inzake de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies "algemene bepalingen" vast te stellen, doch dat ze alleen bevoegd zijn om "buiten dit wettelijk kader ... in deze materies specifieke regels te bepalen" (memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 1988-89, nr. 635/1, p. 37). Die bevoegdheid om terzake "specifieke regels" vast te stellen moet - volgens verklaringen van de Minister van Financiën in de bevoegde Kamercommissie - in die zin worden begrepen dat "de Gemeenschappen en Gewesten die (door de federale wetgever vastgestelde) regels (eigenlijk) alleen maar

strenger (kunnen) maken (en er) niet (kunnen van) afwijken" (Parl. St., Kamer, 1988-89, nr. 635/18, p. 543).

De controle op de aanwending van subsidies wordt thans geregeld door de artikelen 55 tot 58 van de wetten op de rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991. Volgens die bepalingen moeten toelagen worden aangewend voor de doeleinden waarvoor ze verleend werden (artikel 55); gebeurt dit niet, dan is de toelagetrekker tot onmiddellijke terugbetaling gehouden (artikel 57, eerste lid, 2°).

De ontworpen regeling voert een bijkomende maatregel in met betrekking tot de aanwending van toelagen. Meer bepaald volgt uit artikel 11, § 2, 2°, van het ontwerp dat de sanctie van de terugbetaling van ontvangen subsidies wordt losgekoppeld van het misbruik van de subsidies : de terugbetaling kan immers het gevolg zijn van de niet-naleving van een of meer bepalingen van het ontworpen decreet.

Voor zulke maatregel is de Vlaamse Gemeenschap niet bevoegd. Zij kan immers wel bepaalde regels stellen voor de controle op en het gebruik van subsidies, doch die moeten - zoals de federale regeling terzake - een begrotingsoogmerk hebben. Het uitoefenen van de gemeenschapsbevoegdheid inzake de regeling van subsidies voor andere oogmerken dan die welke de bijzondere financieringswet voor ogen staat, komt neer op een optreden buiten de grenzen van de aan de Gemeenschappen toegewezen bevoegdheid.

Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat de ontworpen regeling ook bezwaren oproept vanuit het oogpunt van de bescherming van het eigendomsrecht, gewaarborgd bij artikel 1 van het Eerste Protocol bij het Europees Verdrag over de rechten van de mens. De verplichting tot teruggave van definitief verworven subsidies houdt immers een inmenging in het eigendomsrecht in, ten aanzien waarvan geenszins aangetoond is dat er een evenredigheidsverband bestaat tussen het beoogde doel en de aangewende middelen (1).

Paragraaf 2, 2°, dient dan ook uit het ontwerp weggelaten te worden.

2. Paragraaf 2, 3°, bepaalt dat de Vlaamse regering aan "onverschillig welk openbaar bestuur" verbod kan opleggen om gedurende een periode van ten hoogste drie jaar subsidies toe te kennen aan een bepaalde sportfederatie of sportvereniging.

In zoverre die bepaling betrekking heeft op de overheden van de provincies en de gemeenten, kan ze geacht worden op grond van artikel 46 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen tot de bevoegdheid van de decreetgever te behoren.

In zoverre die bepaling betrekking heeft op de federale overheden, kan ze eveneens geacht worden tot de

(1) Rdpl., i.v.m. het retroactief ongedaan maken van een schuldvordering, E.H.R.M., 20 november 1995, Pressos Compania Naviera, voorlopig onuitg., §§ 28-44.

bevoegdheid van de decreetgever te behoren, zij het dan op grond van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

3. Volgens paragraaf 3 zijn "alle overheden" verplicht aan de sportvereniging of de sportfederatie bedoeld in paragraaf 2, 3° (lees : paragraaf 2, 4°), elke vergunning tot het houden van sportmanifestaties te weigeren of in te trekken. Die bepaling impliceert aldus onder meer dat de bedoelde overheden geen terreinen of lokalen ter beschikking mogen stellen van de bedoelde federaties en verenigingen.

Om dezelfde redenen als uiteengezet in opmerking 2, kan de decreetgever bevoegd geacht worden tot het aannemen van een dergelijke bepaling.

4. Paragraaf 4 kan vervallen, indien in artikel 11, § 2, de woorden "over de aard van de op te leggen sanctie" worden ingevoegd na de woorden "na advies van de Hoge Raad".

Artikel 12.

Volgens paragraaf 1, 2°, kan een straf worden opgelegd aan de verantwoordelijken van een sportvereniging of een sportfederatie, die zich schuldig maken aan "het niet-naleven of doen naleven" van de leeftijdsgrenzen inzake opleidingsvergoedingen.

De woorden "doen naleven" zijn in die bepaling dubbelzinnig. De tekst zou zo geformuleerd moeten worden dat duidelijk bepaald wordt welke handeling strafbaar is. De stellers van het ontwerp dienen er daarbij zorg voor te dragen dat de straf enkel opgelegd kan worden aan een persoon die zelf het misdrijf gepleegd heeft (1).

Artikel 14.

Zoals deze bepaling geformuleerd is, zou de opzegperiode voor elke sportvereniging herleid worden tot één maand, zulks met ingang van de dag waarop het ontworpen decreet in werking treedt.

Ter wille van de rechtszekerheid geeft de Raad van State in overweging dat bepaald zou worden dat de bestaande afwijkingen gedurende een bepaalde tijd (bijvoorbeeld één of twee jaar, één of twee sportseizoenen, ...) integraal zouden gelden, dus ook wat de duur van de opzegperiode betreft. Binnen die overgangsperiode zouden de betrokken sportfederaties dan een verzoek tot afwijking moeten indienen.

(1) Indien de stellers van het ontwerp van dit beginsel zouden willen afwijken, is het eensluidend advies van de Ministerraad vereist (artikel 11 van het bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen).

Artikel 15.

De overgangsbepaling van dit artikel houdt geen verwijzing in naar de tuchtregeling bedoeld in artikel 9 van het ontwerp. De gemachtigde van de regering heeft verklaard dat dit een bewuste optie is, en dat artikel 9 met andere woorden dadelijk bij de inwerkingtreding van het ontworpen decreet van kracht moet worden.

De kamer was samengesteld uit

de Heren : W. DEROOVER,	kamervoorzitter,
D. VERBIEST,	staatsraden,
P. LEMMENS,	
J. GIJSSELS,	assessoren van de
A. ALEN,	afdeling wetgeving,
Mevrouw : F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. G. VAN HAEGENDOREN, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld door de H. J. CLEMENT, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

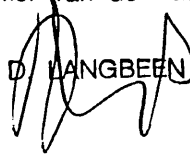
W. DEROOVER.

Voor uitgifte afgeleverd aan

Vlaamse minister van Cultuur en Binnelse Aangelegenheden

DE 19 -01- 1996

De Hootgriffier van de Raad van State

D. LANGBEEK

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 127 van de grondwet.

HOOFDSTUK I

Definities

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1. sportmanifestatie : elk initiatief tot sportbeoefening met recreatieve, competitieve of demonstratieve doeleinden in georganiseerd verband ;

2. niet-professionele sportbeoefenaar : de sportbeoefenaar die zich voorbereidt op of deelneemt aan een sportmanifestatie en daarvoor geen arbeidsovereenkomst heeft aangegaan in het kader van de wet van 24 februari 1978 betreffende de arbeidsovereenkomst voor betaalde sportbeoefenaars ;

3. sportvereniging : elke vereniging die bij overeenkomst of krachtens haar statuten hoofdzakelijk tot doel heeft sportmanifestaties te organiseren ;

4. sportfederatie : groepering van sportverenigingen die bij overeenkomst of krachtens haar statuten hoofdzakelijk tot doel heeft sportmanifestaties te organiseren ;

5. opgezegde sportvereniging : de sportvereniging waarbij de niet-professionele sportbeoefenaar gedurende het voorbije sportseizoen aangesloten was en waarmee de overeenkomst is opgezegd ;

6. Hoge Raad : de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport, opgericht bij het decreet van 23 juli 1992 houdende oprichting van een Vlaamse Hoge Raad voor de Sport.

HOOFDSTUK II

De vrijheidsregeling

Artikel 3

§ 1. De niet-professionele sportbeoefenaar heeft het recht de overeenkomst tussen hem en zijn sportvereniging jaarlijks te beëindigen.

Dit gebeurt op straffe van nietigheid bij een tussen 1 juni en 30 juni ter post aangetekende brief aan de opgezegde sportvereniging en aan de sportfederatie. De poststempel van de aangetekende brief geldt als bewijs van verzending. De brief heeft uitwerking op 1 juli daaropvolgend.

De Vlaamse regering kan op verzoek van een sportfederatie de in het vorige lid bepaalde data aanpassen aan de behoeften van de betrokken sporttak, voorzover de nieuwe opzeggingsperiode ten minste één maand bedraagt.

De sportverenigingen en de sportfederaties zijn verplicht de gevolgen te erkennen van een regelmatige beëindiging van de overeenkomst door de niet-professionele sportbeoefenaar. Zij moeten ook de vrije keuze van aansluiting bij een nieuwe sportvereniging door de niet-professionele sportbeoefenaar eerbiedigen.

§ 2. De regelmatige beëindiging van een overeenkomst tussen een niet-professionele sportbeoefenaar en zijn sportvereniging of de aansluiting van de niet-professionele sportbeoefenaar bij een sportvereniging mag geen aanleiding geven tot de betaling van enige vergoeding, in welke vorm of benaming ook. Dit is evenzeer het geval wanneer de niet-professionele sportbeoefenaar zijn overeenkomst regelmatig beëindigt om naar een andere sportvereniging over te gaan en daar een professioneel statuut aanneemt.

§ 3. Interne reglementen van de sportfederaties, die onder meer bepalingen bevatten over de wijze van aansluiting, de opleiding en de financiering van de opleiding en de algemene werking van de federatie en de sportverenigingen, mogen niet in strijd zijn met de vrijheidsregeling zoals bepaald in dit artikel.

HOOFDSTUK III

Waarborgen

Artikel 4

Nietig is elke bepaling van een reglement of een overeenkomst die ertoe strekt - in strijd met dit decreet en met de uitvoeringsbesluiten ervan - de rechten van de niet-professionele sportbeoefenaar aan te tasten of hem zwaardere verplichtingen op te leggen.

Artikel 5

De overeenkomst van een minderjarige sportbeoefenaar met een sportfederatie of een sportvereniging moet op straffe van nietigheid worden vastgesteld door een geschreven stuk dat medeondertekend is door de wettige vertegenwoordiger van de minderjarige.

De sportverenigingen en de sportfederaties hebben de plicht om bij de aansluiting van een lid, op de keerzijde van de aansluitingskaart te vermelden waar en hoe de volledige

reglementen van de sportvereniging kunnen worden geraadpleegd.

Tevens krijgt het nieuwe lid bij zijn aansluiting een bondige samenvatting van de reglementen van de federatie inzake de vrijheidsregeling, met inzonderheid de overeenkomstig artikel 3, § 1 na te leven opzeggingsperiode, en de disciplinaire maatregelen. Het nieuwe lid wordt ook ingelicht over de waarborgen die dit decreet de niet-professionele sportbeoefenaar biedt.

Artikel 6

Elk concurrentiebeding moet als niet-geschreven worden beschouwd.

Artikel 7

Iedere overeenkomst tot arbitrage, gesloten voor het ontstaan van een geschil waartoe de toepassing van dit decreet aanleiding kan geven, is van rechtswege nietig.

HOOFDSTUK IV

De tuchtregeling

Artikel 8

De disciplinaire procedure en de maatregelen in de statutaire, reglementaire en contractuele bepalingen van de sportfederatie of de sportvereniging moeten de rechten van de verdediging van de niet-professionele sportbeoefenaar waarborgen. Deze waarborg is van toepassing voor zover het een tuchtregeling betreft die niet voorgeschreven is door het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening. De waarborg houdt onder meer in :

1° dat de organen die bevoegd zijn om disciplinaire maatregelen uit te spreken, samengesteld zijn uit een of meer personen die op geen enkele wijze een persoonlijk belang hebben bij de zaak noch betrokken zijn geweest bij het voorafgaand onderzoek ;

2° dat de zittingen openbaar zijn, tenzij op verzoek van de niet-professionele sportbeoefenaar beslist wordt met gesloten deuren zitting te houden of de openbaarheid gevaar oplevert voor de openbare orde of de goede zeden ;

3° dat de procedure rekening houdt met de jeugdige leeftijd van vele niet-professionele sportbeoefenaars en ter zake aangepaste maatregelen bevat ;

4° dat degene die tuchtrechtelijk vervolgd wordt, ongeacht zijn leeftijd, minstens :

a) schriftelijk en persoonlijk op de hoogte wordt gesteld van de ten laste gelegde feiten ;

b) het recht heeft om, na afloop van het onderzoek, eventueel in tegenwoordigheid van of vertegenwoordigd door een raadsman alle stukken van het dossier in te zien ;

c) het recht heeft om, zich bij zijn verschijning voor de instanties die bevoegd zijn om disciplinaire maatregelen uit te spreken, te laten bijstaan of vertegenwoordigen door een raadsman van zijn keuze ;

d) het recht heeft om zich te laten bijstaan door een tolk als hij de Nederlandse taal niet begrijpt of niet spreekt ;

e) het recht heeft om gehoord te worden, zijn middelen van verdediging voor te dragen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te vragen ;

5° dat de disciplinaire maatregelen uitgesproken worden bij gemotiveerde beslissing en vatbaar zijn voor hoger beroep bij een beroepsinstantie die minstens uit drie personen bestaat.

HOOFDSTUK V

Controle- en strafmaatregelen

Artikel 9

§ 1. Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van gerechtelijke politie, houden de ambtenaren die de Vlaamse regering aanwijst toezicht op de uitvoering van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan. Deze ambtenaren hebben, voor wat het toezicht op de naleving van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten betreft, de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie.

De sportverenigingen en de sportfederaties, en meer in het bijzonder de personen die wettelijk, statutair of feitelijk de bevoegdheid hebben om de sportvereniging of de sportfederatie te vertegenwoordigen, zijn ertoe gehouden hun volledige medewerking bij dit toezicht te verlenen.

§ 2. Om hun opdracht van toezicht uit te voeren, mogen de ambtenaren bedoeld in § 1 :

1° elk onderzoek instellen en alle inlichtingen inwinnen die zij noodzakelijk achten om zich ervan te vergewissen dat de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten worden nageleefd ;

2° alle personen ondervragen over alle feiten die nuttig zijn voor de uitoefening van het toezicht ;

3° inzage en afschrift nemen van alle documenten die vereist zijn om de bij dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten bepaalde opdracht te vervullen en ze tegen ontvangstbewijs in beslag nemen.

§ 3. De aangewezen ambtenaren hebben, voorzien van de passende legitimatiebewijzen, toegang tot alle lokalen van de sportvereniging en de sportfederatie die beschouwd kunnen worden als plaatsen toegankelijk voor het publiek. Tot de bewoonde lokalen hebben zij slechts toegang tussen vijf uur 's morgens en negen uur 's avonds en wanneer de rechter in de politierechtbank daartoe vooraf toestemming heeft gegeven.

§ 4. De aangewezen ambtenaren kunnen bij de uitvoering van hun opdracht de bijstand vorderen van de gemeentepolitie of de rijkswacht.

§ 5. De aangewezen ambtenaren stellen de overtredingen vast door middel van processen-verbaal die bewijs leveren zolang het tegendeel niet bewezen is. Deze processen-verbaal worden binnen zeven dagen, te rekenen van de datum van de vaststelling van de overtreding, aan de Vlaamse regering gezonden. De Vlaamse regering stuurt hiervan binnen veertien dagen, te rekenen van de datum van de vaststelling van de overtreding, een eensluidend verklaard afschrift aan de procureur des Konings en aan de overtreder.

Artikel 10

§ 1. Als een sportvereniging of een sportfederatie een of meer bepalingen van dit decreet niet naleeft, zal de Vlaamse regering haar aanmanen deze bepalingen na te volgen, naar gelang van het geval binnen een termijn van acht dagen tot zes maanden.

§ 2. Na advies van de Hoge Raad over de aard van de op te leggen sanctie, kan de Vlaamse regering aan elke sportvereniging of sportfederatie die binnen de gestelde termijn geen gevolg geeft aan de in § 1 bedoelde aanmaning, een of meer van de hiernavolgende sancties opleggen, nadat de vereniging of federatie de gelegenheid heeft gekregen om haar standpunt te verantwoorden en zich te verdedigen:

1° de verplichte openbaarmaking, op kosten van de sportvereniging of van de sportfederatie, van de aanmaning en in voorkomend geval van de hierna genoemde sancties. Dit dient te gebeuren door aanplakking op de door de Vlaamse regering te bepalen plaatsen en door opname in minstens vijf kranten of weekbladen die zij aanwijst ;

2° het verbod dat onverschillig welk openbaar bestuur gedurende een periode van ten hoogste drie jaar volgend op de sanctie subsidies van welke aard ook zou toekennen aan de sportvereniging of de sportfederatie ;

3° het verbod voor de sportvereniging of de sportfederatie om gedurende een termijn van minstens één maand en hoogstens zes maanden sportmanifestaties te organiseren binnen het geheel of een gedeelte van de Vlaamse Gemeenschap ;

4° het opleggen van een geldboete die naar gelang van het geval per overtreding kan variëren van 10.000 fr. tot 100.000 fr. voor een sportvereniging, en van 100.000 fr. tot 1.000.000 fr. voor een sportfederatie.

§ 3. Alle overheden zijn verplicht aan de sportvereniging of de sportfederatie, bedoeld in §2, 3°, elke vergunning om sportmanifestaties te houden te weigeren of in te trekken.

Artikel 11

§ 1. Met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig tot tweeduizend frank of met één van die straffen alleen worden gestraft :

1° de personen die wettelijk, statutair of feitelijk bevoegd zijn om de sportvereniging of de sportfederatie te vertegenwoordigen en die weigeren de gevolgen te erkennen van de regelmatig ingestelde procedure tot beëindiging van de overeenkomst tussen de sportbeoefenaar en zijn sportvereniging, zoals bepaald in artikel 3, § 1 ;

2° de personen die wettelijk, statutair of feitelijk bevoegd zijn om de sportvereniging of de sportfederatie te vertegenwoordigen, en die het verbod tot het betalen van enige vergoeding, in welke vorm of benaming ook, genoemd in artikel 3, § 2 overtreden ;

3° de personen die wettelijk, statutair of feitelijk bevoegd zijn om de sportvereniging of de sportfederatie te vertegenwoordigen en die zich schuldig maken aan het niet toestemmen in, het misleiden van of het zich verzetten tegen het toezicht bepaald in artikel 9.

§ 2. Poging tot één van de wanbedrijven in § 1 wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot een maand

en met een geldboete van zesentwintig frank tot vijfhonderd frank of met één van die straffen alleen.

§ 3. In geval van herhaling binnen twee jaar vanaf de datum waarop de veroordeling wegens een wanbedrijf zoals bepaald in § 1 of § 2 in kracht van gewijsde is getreden, worden de in § 1 of § 2 bepaalde straffen verdubbeld.

HOOFDSTUK VI

Opheffings- en slotbepalingen

Artikel 12

Opgeheven worden :

1° het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar ;

2° het koninklijk besluit van 24 maart 1978 houdende uitvoering van het decreet van de cultuurraad voor de Nederlandse cultuurgemeenschap van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar.

Artikel 13

De sportverenigingen of de sportfederaties die ter uitvoering van het artikel 3 van het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar een aanpassing hebben gekregen van de periodes, blijven deze aangepaste periodes behouden, met dien verstande dat de begindatum van de opzeggingstermijn onveranderd blijft en dat vanaf dan de absolute duur van de aansluitende periodes in overeenstemming wordt gebracht met het bepaalde in artikel 3, § 1.

Artikel 14

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 1997.

Brussel, 23 mei 1996.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Luc VAN DEN BRANDE

De Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn,

Luc MARTENS
